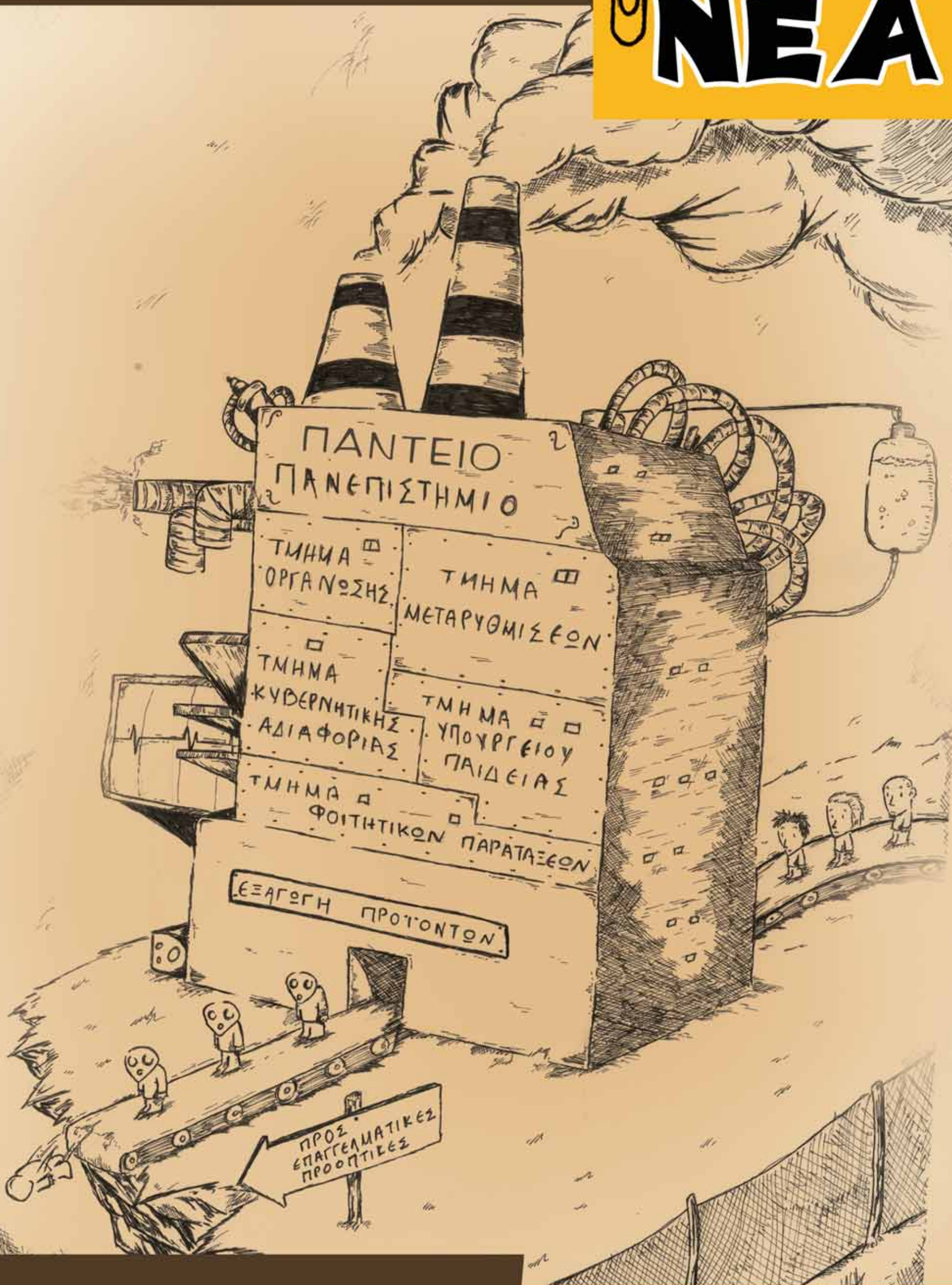

ΠΑΝΤΕΙΑΚΑ

NEA

Συνέντευξη με το δικηγόρο του διαβόλου

Τα ΠΝ μιλούν με τον κ. Βερέμη, σελ. 8

Φοιτητικά hobby - lobby

σελ. 4

Back to the 80's - 90's

Αναμνήσεις από το παρελθόν, σελ. 6

Politistically Correct

Η διασκέδαση στα χέρια ειδικών, σελ. 16

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΤΕΙΑΚΑ ΝΕΑ!

Ξανά στο τυπογραφείο. Γνώριμα μέρη, γνωστές φάτσες και ρυθμοί. Κάπου στην Ερεσού, σ' ένα τυπογραφείο ξεκινήσαμε. Την εποχή που έλιωνε το μέταλλο για να γίνει ένα γράμμα! Μία λέξη, μία πρόταση, μία σελίδα. Πιεστήριο και μετά τα πρώτα φύλλα. Άλλο ένα φύλλο Παντειακών Νέων λοιπόν! Θυμάμαι τον τυπογράφο, τον κυρ-θύμιο να μας λέει ότι την πρώτη φορά που ήρθαν κάποιοι φοιτητές, να βγάλουν την εφημερίδα μόνοι τους, τους είπε ότι είναι ηρωική πράξη να μπορέσεις να βγάλεις και δεύτερο φύλλο. Εμείς "τσιμπήσαμε" και συνεχίσαμε ηρωικά! Η Μαρία Νικόλτσου, στον ALPHA νομίζω σήμερα, είχε γράψει το πρώτο της άρθρο για το κινηματογραφικό τμήμα του Παντείου στα "Παντειακά Νέα". Ο Σωτήρης Βανδώρας συντάκτης στο ΒΗΜΑgazino ήταν η Τρίτη φουρνιά των "Παντειακών Νέων". Εκδότες τότε, Τατίνας Παναγιώτης - Βανδώρας Σωτήρης. Θυμάμαι σε κάποιο φύλλο όταν ο τυπογράφος ανακοίνωνε στο Σωτήρη ότι κάποιο άρθρο του δεν "χωράει" τον ρώτησε με αφορμή το επίθετό του τι είχε ένα μεγάλο φιλόλογο Βανδώρα που του τύπωνε παλαιότερα τα καταπληκτικά φιλολογικά βιβλία του. Κι ο Σωτήρης απάντησε, "Πατέρας μου"! Είχε βρεθεί από σύμπτωση(;) στο ίδιο τυπογραφείο που τύπωνε και ο πατέρας του πριν πολλά χρόνια.

Ο Μπαταγιάννης Θανάσης, πρώτος εκδότης των "Π.Ν." παντρεύτηκε τη Λέλα Κατεχάκη που ήταν μέλος της Συντακτικής. Σήμερα ζουν στα Τρίκαλα κι έχουν τρία πανέμορφα παιδιά. Η Λέλα δημοσιογραφεί σήμερα στον "ΠΡΩΙΝΟ ΛΟΓΟ" των Τρικάλων. Επίσης ο Περικλής Πετούνης (Εν Πλώ), Ο Παπουρτζής Αντώνης (το νυχτωμένο κουνάβι από το "Ινδιάνικο Ωροσκόπιο"), ο Χιώτης Αντώνης δημοσιογράφος στην εφημερίδα "Πολιτικά" της Μυτιλήνης, ο Τατίνας Παναγιώτης (παρ'όλογο να μας κάψει με τις επώνυμες αποκαλύψεις του, ο Ζάνης Παναγιώτης(από την αστική μη κερδοσκοπική "Αθηνά"). Εκλήθησαν και αυτοί στο γενικό προσκλητήριο να ξαναβγούν τα "Π.Ν.". "Για τα τρία πρώτα τεύχη", είπα σ' όλους να στηρίξουμε αυτή τη νέα προσπάθεια και μετά θα εξαφανιστούμε. Και πάλι ο καθένας στους ρόλους του.

Μοιάζει σαν προσκλητήριο Παντειακής εγρήγορσης, παλινδρόμηση ή κάτι άλλο; Στον Κώστα Νικολόπουλο που εμπιστευόμαστε τη συνέχεια τρέφω μεγάλη εκτίμηση για την κινητικότητα του, τις παρεμβάσεις του, την εκτεταμένη αρθρογραφία του, τα blog του. Πήγαινε γυρεύοντας κι αυτός να μπλέξει με τα έντυπα. Καλά να πάθει! Το ίδιο και ο Σεβαστιαν Κοντοβουνήσιος.

Δεν ξέρω τι να πρωτοθυμηθώ. Τα πάρτυ, τις φωτογραφίες, τα χαμόγελα, τους καθηγητές μας, το κυλικείο, τις εκδρομές, τους έρωτές, τους τσακωμούς, τις συζητήσεις στα αμφιθέατρα, στις συνεδριάσεις των συλλογικών και πανεπιστημιακών οργάνων. Τώρα όλα αυτά άλλαξαν κι ίδια μένουν!

Τα "Π.Ν." άλλαξαν πολλές φορές χέρια και κατάφεραν να κυκλοφορούν στο Πάντειο μέχρι και τον Ιανουάριο του 2003. Ένα χρόνο πριν με την Ματίνα Λαμπράκη (Ψυχολογία) να μας δίνει την σκυτάλη από την τελευταία έκδοση ξεκινήσαμε ξανά με αραιές συζητήσεις, συναντήσεις και ανταλλαγές σκέψεων πάνω σε μία νέα έκδοση των "Π.Ν.". Τώρα, ένα χρόνο μετά, ξανακυκλοφορούμε. Φτου μας να μη μας ματιάσετε!

ΠΑΝΤΕΙΑΚΑ ΝΕΑ

Ιδιοκτήτης - "Ανάδραση" (Αστική μη-κερδοσκοπική εταιρία)
Εκδότης - Μπάμπης Στέρτσος
Υπεύθυνοι Σύνταξης - Κοντοβουνήσιος Σεβαστιανός & Νικολόπουλος Κωνσταντίνος

Επιμέλεια Κειμένων - Εβίτα Λύκου
Καλλιτεχνική επιμέλεια - Σελιδοποίηση: Βίνια Αθηναίου, viniaathinaiou@yahoo.gr

Συντακτική Επιτροπή
 Αγγελοπούλου Γεωργία
 Αναγνωστάκης Μύρωνας
 Αριτζής Φάνης
 Διακίδης Νίκος
 Ζώτου Βίλμα
 Καρύδη Αναστασία
 Μαυρίδης Δημήτρης
 Μεταλλινού Σπυριδούλα-Αμαλία
 Μπακάλης Παναγιώτης
 Νικολαΐδης Νικόλαος
 Ντίβη Ευθυμία
 Παναγιώτης Σωτήρης
 Πανταζοπούλου Ευαγγελία
 Σμέρος Κώστας
 Σπανός Βασίλης
 Σωτηρόπουλος Μιχάλης
 Τατίνας Τάκης
 Τραυλός Κώστας

Εξωτερικός Συνεργάτης - Γρηγόρης Δημητριάδης
Υπεύθυνος για το νόμο - Μπάμπης Στέρτσος

Γ' Σεπτεμβρίου 67 Τ.Κ. 10433 Αθήνα
 Τηλ. 210 8256772-2108259127
 Fax 2108230309
 Email panteiaka.nea@gmail.com

Η παρούσα έκδοση υποστηρίχθηκε από τα πρώην μέλη των Συντακτικών Επιτροπών (1988-2003) των "Π.Ν." Μπαταγιάννης Θανάσης, Περικλής Πετούνης, Χιώτης Αντώνης, Παπουρτζής Αντώνης, Τατίνας Παναγιώτης και Ζάνης Παναγιώτης . Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις των συντακτών τους και μόνο.

3

Γενικές Συνελεύσεις
 της Ευθυμίας Ντίβη

Ο διάλογος μόλις ξεκίνησε
 των Κωνσταντίνου Νικολόπουλου
 Σεβαστιανού Κοντοβουνήσιου

4

Ήμουν κι εγώ κάποτε εκεί
 του Φάνη Αριτζή

Aegee
 της Γεωργίας Αγγελοπούλου

Erasmus: Ένα ατελείωτο πάρτυ
 Ευθυμία Ντίβη

ONEE
 του Κώστα Σμέρου

5

Master στις Η.Π.Α.
 του Κωνσταντίνου Τραυλού

MASTER στη Μ. Βρετανία
 του Μ. Σωτηρόπουλου

6

Flash Back

Back to the Nineties
 του Τάκη Τατίνα

Back to the Eighties
 του Μπάμπη Στέρτσου

To Galea φεύγει...
το Rock & Roll έρχεται!
 της Βίλμας Ζώτου

8

Συνέντευξη με το δικηγόρο του διαβόλου
Βερέμη

των Κωνσταντίνου Νικολόπουλου
 Σεβαστιανού Κοντοβουνήσιου

11

Ακαδημαϊκός Συντηρητισμός
 του Παναγιώτη Σωτήρη

Το Ισραήλ παίρνει την "Κατιούσα"
 του Παναγιώτη Μπακάλη

Ιράν: Σκηροπυρηνικοί
Θρησκευτικοί Ηγέτες
 του Μύρωνα Αναγνωστάκη

Η έκθεση προόδου της
Ευρωπαϊκής
Επιτροπής για την Τουρκία
 του Νίκου Διακίδη

Το soundtrack της ζωής σου
 του Δημήτρη Μαυρίδη

Βιβλιοκριτική
 της Γεωργίας Αγγελοπούλου

Debate στο Πάντειο
 της Αναστασίας Καρύδη

Πάντειος-18 χρόνια μετά
 του Θανάση Μπαταγιάννη

Ινδιάνικο Ωροσκόπιο
 Νυχτωμένο Κουνάβι

Politistically Correct
Clubs της Spy

Μουσικά Δρώμενα της Ευαγγελίας Πανταζοπούλου

Οι Γενικές Συνελεύσεις του Παντείου, έχουν τον τελευταίο καιρό αλλάξει τη ζωή μας. Νόμιμες και παράνομες, νομιμοποιημένες ή όχι έχουν τη δύναμη να ανοιγοκλείνουν το πανεπιστήμιο για να εκφράσουν τα αιτήματα των φοιτητών ή έστω όσων βρίσκονται μέσα σε αυτές.

Είμαστε πολλοί αυτοί που λίγα καταλαβαίνουν από τα όσα διαδραματίζονται. Τα Παντειακά Νέα σας προσφέρουν σήμερα ένα μικρό λεξικό με τους βασικούς όρους μίας Συνέλευσης.

Νομιμότητα: Μία συνέλευση είναι νόμιμη όταν την έχει συγκαλέσει απόφαση του διοικητικού Συμβουλίου Φοιτητών, στο οποίο συμμετέχουν οι παρατάξεις ανάλογα με τα εκλογικά τους αποτελέσματα. Συνέλευση συγκαλείται επίσης και μετά από αίτημα των φοιτητών. Για να είναι οι αποφάσεις μίας συνέλευσης νόμιμες θα πρέπει να έχει απαρτία ή να επαναληφθεί. Προφανώς, επειδή ποτέ μία συνέλευση δεν έχει απαρτία, θεωρούμε διαρκώς πως βρισκόμαστε σε επαναληπτική....

Πλαίσιο: Ένα κείμενο που παρουσιάζει μία ομάδα αιτημάτων τα οποία και τίθενται σε ψήφιση ομαδικά. Πλαίσια "κατεβάζουν" συνήθως οι παρατάξεις, αλλά ο καθένας έχει το δικαίωμα να κατεβάσει. Το πλαίσιο με τις περισσότερες ψήφους υιοθετείται από τη Γενική Συνέλευση.

Ψήφισμα: Προτάσεις καθολικής, υποτίθεται, αποδοχής που τίθενται προς αποδοχή. Δεν έχουν σχέση με τα πλαίσια. Συνήθως αφορούν ανακοινώσεις συμπαρατάξης σε άλλους αγωνιζόμενους ή αιτήματα προς τη διοίκηση του πανεπιστημίου.

Ψηφοφορία: Δικαίωμα ψήφου έχουν αποκλειστικά οι φοιτητές του Παντείου. Για αυτό και θα έπρεπε να γίνονται με ανάδειξη βιβλιαρίου. Για την ώρα γίνονται με ανάταση χεριού. Σε πλαίσια εμπιστοσύνης, μία διαπαραταξιακή ομάδα νταβραντισμένων μετρά ένα ένα τα χέρια σε ανάταση.

Δαπίτης: Φοιτητής συντηρητικών αρχών. Δεν τον απασχολεί ιδιαίτερα, αν η κυβέρνηση που ψήφισε θα καταβαραθρώσει πανεπιστήμια όπως το Πάντειο. Κύριο μέλημά του είναι να διατηρήσει τη σχολή ανοικτή για να μπορεί να κάνει πάρτυ, δηλώσεις μαθημάτων, να γλείφει καθηγητές και γραμματεία, να είναι στο τραπέζακι και φυσικά να είναι "η πρώτη ΔΑΠ του λεκανοπεδίου"

Πασπίτης: Είδος υπο εξαφάνιση. Αναρωτιέται και ο ίδιος τι ακριβώς αντιμετώπιση θα έχουν από το Κίνημα οι προτάσεις του. Εμφανίζεται πάντα στις Συνελεύσεις και κάθεται σε μια γωνίτσα ήσυχα. Δε φωνάζει ποτέ συνθήματα και συνήθως φέρνει μετριοπαθείς προτάσεις που δε συγκινούν και κανένα. Όταν συμφωνεί με τις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις συνήθως δε συμμετέχει και φανατικά σε αυτές, καθώς έχει από καιρό κάνει κατάληψη στο Friendz.

ΠΚΣίτης: Είναι κομμουνιστής και τέρμα! Βγάξει το άχτι του στους Πασπίτες. Τους εξομοιώνει με τους Δαπίτες και τους αρνείται οποιοδήποτε αριστερό παρελθόν. Μισεί την Ε.Ε. και προσπαθεί να πείσει τους πάντες πως το Σουηδικό μοντέλο έχει αποτύχει. Αρνείται κάθε τι νέο. Υπερασπίζεται τον παρόντα νόμο-πλαίσιο, προφανώς γιατί πιστεύει πως κάθε αλλαγή μόνο σε χειροτέρευση θα οδηγήσει. Ξεχνά όμως ποιος έγραψε το νόμο αυτό.....θα μπορούσε κάλλιστα να χρησιμοποιεί κασέτες αντί να ξεφωνίζει. Κατά κοινή ομολογία λέει εδώ και αιώνες τα ίδια. Τα πλαίσιά του, δεν ξεχνούν ποτέ τις φρεγάτες στο Λίβανο και τις βάσεις στη Σούδα. Λατρεύει να ακούγεται στις πορείες πως και ο Σύλλογος Φοιτητών Παντείου συμμετέχει ακόμα και αν η απόφαση πάρθηκε σε ολομέλεια της Π.Κ.Σ.

Αδέσμευτος Αριστερός: Αριστεροί είναι και οι ΠΚΣίτες και οι Πασπίτες. Υπάρχουν όμως και πολλοί άλλοι, που δεν προλαβαίνουν δυστυχώς να περιγράψω ξεχωριστά. Αυτοί συνήθως έχουν τις πιο όμορφες αφίσες, τις πιο αγωνιστικές θέσεις, τις πιο ενδιαφέρουσες εκδηλώσεις και τα πιο λίγα μέλη. Μισούν τα συγκεκριμένα αιτήματα της ΠΑΣΠ που αφορούν το Πάντειο και όχι την αντιπαγκοσμιοποίηση γενικά. Μισούν την επανάληψη της ΠΚΣ. Λατρεύουν τις καταλήψεις. Το πανεπιστήμιο για να λειτουργήσει πρέπει να είναι κλειστό. Ας τους αναγνωρίσουμε όμως πως πρώτοι ήταν εκεί και φώναζαν κατά "των αποφάσεων της Μπολόνια". Ας μην ξεχνάμε επίσης πως συνδέονται με άτομα που θεωρούν αγώνα να καταστρέφουν κάθε εγκατάσταση.

σκίτσο: Νίκος Νικολαΐδης

Αδέσμευτος Φοιτητής: Ναι! Μπορεί και αυτός να μπει στη Συνέλευση. Αν φυσικά αντέχει την κάπνα, την κοκορομαχία των παρατάξεων, τα συνθήματα και το ψήσιμο για το τι θα ψηφίσει. Είναι άλλωστε και ο μόνος που μπορεί να καθορίσει το αποτέλεσμα. Συνήθως δε βρίσκεται στη Συνέλευση. Έχει αγγλικά, οδήγηση, καφέ ή ραντεβουδάκι... Αν μπει, συνήθως δεν ψηφίζει, αν εξαιρέσουμε βέβαια αυτούς που είναι απελπισμένοι να ανοίξουν το Πάντειο για να πάρουν το πτυχίο τους, ακόμα κι αν αυτό θα είναι εντελώς εξευτελισμένο και ψηφίζουν ΔΑΠ.

Πρωτοετής: Η πιο χαριτωμένη νότα των Συνελεύσεων! Υπάρχουν οι ενταγμένοι σε παρατάξεις, που λατρεύουν τη συνέλευση, τα συνθήματα, τον πανικό αλλά και δεν έχουν ακόμα δεχτεί αρκετή πλήση εγκεφάλου και αναρωτιούνται αν αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος λήψης αποφάσεων. Υπάρχει και ο ανένταχτος, μπήκε στη Συνέλευση για να καταλάβει τι θα γίνει με το πανεπιστήμιό του. Βρίσκεται στην κρίσιμη καμπή για το αν θα ξαναμπει ή θα κανονίσει τα αγγλικά του κάθε Τρίτη στη μία...

Ευθυμία Ντίβη

Ο διάλογος μόλις ξεκίνησε!

Από την εποχή που ξεκίνησαν οι εργασίες για την δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τίθεται όλο και συχνότερα το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης των εκπαιδευτικών υπηρεσιών. Έρχεται λοιπόν και το ελληνικό πανεπιστήμιο πιο κοντά στη λογική της απελευθέρωσης της αγοράς της εκπαίδευσης. Η συνταγή της κατακτάς στην Ελλάδα είναι εδώ και χρόνια γνωστή από τον υπόλοιπο δημόσιο τομέα. Υποχρηματοδότηση, πολιτικές σκοπιμότητες και πελατειακές λογικές, σκάνδαλα, κακή οργάνωση, απορρύθμιση και εν τέλει... απαξίωση! Το μέλλον του Ελληνικού Πανεπιστημίου και η σχέση του με την αγορά, είναι το κύριο διακύβευμα στην εποχή μας γι' αυτό και η αντιπαράθεση, οι αντιδράσεις και ο αγώνας ενάντια στην απαξίωσή του είναι απολύτως θεμιτά.

Το πρόβλημα του Ελληνικού Πανεπιστημίου όμως δεν είναι μόνο η σχέση του με την αγορά αλλά έχει να κάνει και με την οργάνωση και τη λειτουργία του που χρειάζεται αναβάθμιση. Εδώ και 12 χρόνια ο ιδιωτικός τομέας στην Ελλάδα αποτυγχάνει πλήρως στο να καθορίσει το περιεχόμενο σπουδών και να καθυποτάξει το δημόσιο αυτό φορέα, αφού σχεδόν ποτέ οι ανάγκες του δεν κατάφεραν να αγγίξουν το υψηλό επίπεδο σπουδών που αυτό προσφέρει. Από την άλλη πλευρά, η μεγάλη αγκαλιά του κράτους, στο όνομα του μοναδικού χρηματοδότη, παρεμβαίνει με το δικό του τρόπο στα εσωτερικά του πανεπιστημίου, με αποτέλεσμα να δημιουργεί στρεβλώσεις και να το απαξιώνει.

Ποιο άλλο λοιπόν θα μπορούσε να είναι το ζητούμενο για το πανεπιστήμιο σήμερα πέρα από το να διαφυλάξει τα προνόμια που έχει σε σχέση με τον υπόλοιπο δημόσιο τομέα; Δηλαδή την αυτοτέλεια, το υψηλό επίπεδο σπουδών και το άσυλο που προσφέρει στους ακαδημαϊκούς πολίτες. Το ίδιο το πανεπιστήμιο στηριζόμενο πρώτα απ' όλα στις δυνάμεις του πρέπει να βγει μπροστά και να διεκδικήσει το μέλλον του! Πόσο όμως αυτό είναι απάντηση στη σύγχρονη εποχή των διαρκών παρεμβάσεων και της ασυδοσίας που επιδιώκει η αγορά; Μια δυναμική απάντηση θα ήταν η διεθνοποίηση του Ελληνικού Δημοσίου Πανεπιστημίου. Αν το ζητούμενο για την Ευρώπη είναι η σχέση του με την αγορά τότε το πανεπιστήμιο ας φέρει την αγορά στα μέτρα του. Ίσως είναι ο μοναδικός τρόπος να διατηρηθεί και να μεταδοθεί το υψηλό επίπεδο γνώσεων και να παίξει το πανεπιστήμιο ένα δυναμικό ρόλο.

Στο Πάντειο Πανεπιστήμιο πριν από λίγο καιρό ξεκίνησε μια προσπάθεια να διαφυλαχθεί αυτή η αυτοτέλεια, να αποσυνδεθεί από τα σκάνδαλα, και να μεταδοθεί το υψηλό επίπεδο εντός και εκτός συνόρων. Αυτή η προσπάθεια από όλους εμάς που το προηγούμενο καιρό βρεθήκαμε στους αγώνες που έγιναν στην Ελλάδα (νόμος πλαίσιο) στη Γαλλία (CPE) και στη Γερμανία (δίδακτρα) τους προηγούμενους μήνες, αξίζει να αναδειχθεί.

Είναι αυτονόητο πως αν η πολιτεία θέλει να στηρίξει αυτό το κοινωνικό κεφάλαιο θα πρέπει να κάνει μια σοβαρή επένδυση στη παιδεία, να αυξήσει τη χρηματοδότηση, ελαφρύνοντας όχι μόνο την ελληνική οικογένεια αλλά και τους φοιτητές που θα έρθουν από το εξωτερικό. Είναι επίσης αυτονόητο πως ο διάλογος θα πρέπει να έχει μια σοβαρότητα, μια προοπτική και να μη βασίζεται σε ειλημένες αποφάσεις που το μόνο που καταφέρνουν είναι να μας κοροϊδεύουν. Για εμάς ο διάλογος μόλις ξεκίνησε!

Κωνσταντίνος Νικολόπουλος - Σεβαστιανός Κοντοβουνήσιος

Ήμουν κι εγώ κάποτε εκεί

Η οδύσσεια ενός φοιτητή ενοικιαστή

Του Φάνη Αριτζή

Ψάχνοντας για διαμέρισμα στην Αθήνα είναι σαν να παίζεις Monopoly και ο αντίπαλος να' χει πάρει όλα τα σπίτιακια!

Όντας φοιτητής που προέρχεται από την Θεσσαλονίκη ήμουν κι εγώ κάποτε στην θέση στην οποία θα βρίσκονταν κατά την περίοδο των εγγραφών αρκετοί νεοφερμένοι φοιτητές από όλα τα μήκη και πλάτη της Ελλάδος. Έψαχνα για ένα σπίτι το οποίο θα με εξυπηρετούσε όσο καιρό θα σπούδαζα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Φτάνοντας λοιπόν στο Τρίτο Έτος Σπουδών και έπειτα από πολλά Παντειακά Party θεώρησα χρέος μου προς τους καινούργιους φοιτητές που ψάχνουν σπίτι, να δώσω ορισμένα tips προκειμένου να βρουν το σπίτι στο οποίο θα περάσουν τα πιο ανέμελα και τρελά χρόνια τις ζωής τους.

Καταρχάς, δίνεις ενάμισι ευρώ από τον καφέ σου μια Πέμπτη ή ένα Σάββατο και αγοράζεις μια εφημερίδα αγγελιών -τότε βγαίνουν αυτές. Έπειτα παραγγέλνεις σε μια καφετέρια μια φραπεδιά -όπως λέμε εμείς εκεί πάνω στην Θεσσαλονίκη και ξεκινάς το ξεφύλλισμα. Υπόψη! Μπορείς να βρεις και πολλά ενοικιαστήρια έξω από το Πάντειο αλλά δεν θα τα πρότεινα, καθώς τα περισσότερα βρίσκονται εκεί από πρόπερι γιατί κανείς δεν μπήκε στον κόπο να τα ξεκολλήσει.

Οι πιο must περιοχές είναι και αυτές που βρίσκονται γύρω από το Πάντειο - Κουκάκι, Νέος Κόσμος, Καλλιθέα- και φυσικά είναι και οι πιο τσουχτερές σε τιμές καθώς οι ιδιοκτήτες των ενοικιαζόμενων "γνωρίζουν καλά" την θέση και τις ανάγκες των παιδιών που ψάχνουν για σπίτια. Πάνω σε αυτό πατάνε και πολλοί επιτηδευοί και βλέπεις μετά: "Ισόγειο δυάρι πλησίον Παντείου, Τιμή 450 ευρώ" και λες μα αν είναι δυνατόν!

Αν όμως κάποιος ψάχνει για σπίτι και έχει κάτι σοβαρό υπόψη του καλό θα ήταν προτού μπει στον κόπο να πάει να το δει, να κάνει μια μικρή προεργασία του πράγματος.

Οι λέξεις Νεόδημο, Πλήρως Ανακαινισμένο, Θέα Ακρόπολη σημαίνουν ότι είναι ακριβό! Έτσι εξηγείται και το ότι δεν αναφέρεται στην αγγελία η τιμή. Σε όλους μας θα άρεσε ένα τέτοιο σπίτι, αλλά ας σοβαρευτούμε. Αν κάποιος δεν σκοπεύει να δώσει μηνιαίως για την θέα 500 ευρώ καλύτερα να μην μπει στον κόπο να πάει να το δει.

Όταν όμως το βρεις και θέλεις να το νοικιάσεις, καλό θα ήταν για το image σου όταν πας να δεις τον ιδιοκτήτη να είσαι καλοντυμένος και σοβαρός. Επίσης, μην πεις επουδενί τη λέξη "Party", εκτός κι αν είναι στο context: "Δεν πιστεύω να κάνει κανείς απ' τους διπλανούς Party, σε ώρες κοινής ηουχίας;". Σε κάθε περίπτωση, κατά την επίσκεψή στο σπίτι θα υποστείς από τον ιδιοκτήτη μια μικρή Ιερά Εξέταση.

Στο τέλος να ξέρεις πώς καθώς περνάει ο καιρός αναζήτησης γίνεσαι σοφότερος: παρατηρείς με δέος τη μεταφυσική πίστη των ιδιοκτητών, και παρ' ότι θα δεις ένα άθλιο διαμέρισμα δε θα το νοικιάσεις επειδή σου έχει μείνει η καλή εντύπωση της αγγελίας.

Erasmus: Ένα ατελείωτο πάρτυ

Οι Γερμανοί ζουν ακόμη στη δεκαετία του ογδόντα, οι Ιταλοί φωνάζουν διαρκώς, οι Πολωνοί πίνουν τη βότκα σα νερό, οι Ισπανοί κάνουν τα καλύτερα πάρτυ, οι Γάλλοι μιλούν διαρκώς για πολιτικά, οι Λιθουανοί δεν έχουν γούστο και κάποιοι από αυτούς κάνουν ατέλειωτες συζητήσεις, χορεύουν τέλεια, μαγειρεύουν υπέροχα και φιλούν απίστευτα.... Αν πας Erasmus θα τα ζήσεις όλα αυτά και πολλά περισσότερα.

Το Erasmus είναι Orgasmus! Είναι ένας οργανισμός από φίλες και ατέλειωτες συζητήσεις σε μια γλώσσα μοναδική, ένα κράμα όλων γλωσσών ξέρεις. Ένας οργανισμός από ατέλειωτα πάρτυ και πολύ φτηνά ποτά. Είναι ένα ατελείωτο ταξίδι στη χώρα που θα πας αλλά και στις γύρω χώρες που είναι τόσο εύκολο να επισκεφθείς. Τέλος είναι οργανισμός γνώσεων. Μαθαίνεις μία γλώσσα με όλες τις υφές της και τις εκφράσεις της, αγγίζεις την κουλτούρα όλων των υπόλοιπων ερασμακίων, βλέπεις έναν άλλο τρόπο διδασκαλίας και βρίσκεσαι σε βιβλιοθήκες με βιβλία που ίσως δε θα ξαναδεις ποτέ. Οπλίσου λοιπόν με τη φωτογραφική σου, το λεξικό σου και ένα χάρτη της καινούργιας σου πόλης και ξεκίνα με πολύ κέφι και θάρρος.

- Δήλωσε συμμετοχή σε ό,τι προσφέρει το πανεπιστήμιο.
- Ψάξε καλά την ιστοσελίδα του πανεπιστημίου και μην ξεχνάς πως διαλέγεις μαθήματα ανεξάρτητα από τη σχολή σου στο πανεπιστήμιο υποδοχής.
- Μη διστάζεις ποτέ να μιλάς και να ζητάς διευκρινίσεις.
- Μπες στο κλίμα πριν φύγεις. Δεν υπάρχει ερασμακός που να μην έχει κλάψει με το "L' aubeurige esragnole" ή δεν έχει μπει στη σελίδα www.cafebabel.com.
- Τράβα ατέλειωτες φωτογραφίες. Τα πάντα στο Erasmus είναι ανεπανάληπτα
- Μην περιμένεις όλους όσους "σίγουρα θα έρθουν να σε δουν" και μη χάνεις τη μέρα σου στο τηλέφωνο ή το msn. Γράφε όμως πολύ συχνά στους φίλους σου.
- Μην ξεχνάς πως θα είναι εκεί όταν γυρίσεις.
- Δεν υπάρχει πάρτυ ερασμακίων που δεν αξίζει να πας.
- Αξίζουν λίγες βρισιές στα ελληνικά σε όποιον αρνείται να σου μιλήσει κατανοητά.
- Λάτρευσε ο, τι φτηνό υπάρχει. Πιάτα και σεντόνια από τα IKEA, φοιτητικά πάρτυ, φτηνά supermarket και ρούχα από τα ZARA, σου επιτρέπουν να κάνεις οικονομίες για να αγοράζεις ό,τι δε θα έβρισκες ποτέ εδώ.

Βέβαια κανένα εξάμηνο δεν περνάει χωρίς να βαρεθείς, να τσακωθείς, να απογοητευτείς ή να κλάψεις. Καμιά στεναχώρια όμως δε θα μπορεί να συγκριθεί με αυτή που θα νοιώσεις την τελευταία φορά στο αεροδρόμιο. Κράτησε όση επαφή μπορείς και εκμεταλλεύσου τους φίλους σου ως δωρεάν διαμονή και ξενάγηση σε όλη την Ευρώπη!

Ευθυμία Ντίβη

AEGEE

Association des Etats Generaux des Etudiants de l' Europe
www.aegee.org

Είναι από τις μεγαλύτερες ενώσεις φοιτητών στην Ευρώπη. Είναι εθελοντική, πολιτικά ανεξάρτητη και μη κερδοσκοπική οργάνωση, ανοικτή σε φοιτητές όλων των σχολών, με βασικό στόχο την προώθηση της ιδέας της ενωμένης Ευρώπης και τη

συνεργασία και επικοινωνία μεταξύ των φοιτητών, τη δημιουργία μιας ανοιχτής και προοδευτικής κοινωνίας του μέλλοντος.

Ιδρύθηκε το 1985 και σήμερα εκπροσωπείται σε διακόσιες εβδομήντα πόλεις, σε σαράντα χώρες σε ολόκληρη την Ευρώπη αριθμώντας περίπου δεκαεφτά χιλιάδες μέλη. Αυτό που την κάνει πραγματικά ευρωπαϊκή οργάνωση είναι η έλλειψη εθνικού επιπέδου. Βασίζεται αποκλειστικά στα τοπικά παραρτήματά της σε πανεπιστημιακές πόλεις ανά την Ευρώπη, των οποίων οι δραστηριότητες συντονίζονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο από την "Επιτροπή Διεύθυνσης" (Comit? Directeur).

Στις δράσεις της AEGEE περιλαμβάνονται:

■ **Θερινά Πανεπιστήμια** (Summer Universities), που οργανώνονται κάθε χρόνο από ένα μεγάλο αριθμό τοπικών παραρτημάτων της, στα οποία νέοι από όλη την Ευρώπη μοιράζονται τις γνώσεις και τις εμπειρίες τους σε διάφορα αντικείμενα.

■ **Συνέδρια** πάνω σε κάθε είδους θέμα με τη συμμετοχή φοιτητών και επιστημόνων.

■ **Επισκέψεις Μελέτης** (Case Study Trips) σε διάφορες περιοχές της Ευρώπης και ιδιαίτερα σε χώρες, στις οποίες σημειώθηκαν πρόσφατα ισχυρές κοινωνικές μεταβολές, όπως η Γιουγκοσλαβία, η Ουκρανία κλπ.

■ **Μεγάλης κλίμακας προγράμματα** (projects), τα οποία αντικατοπτρίζουν τους κύριους τομείς δράσης της οργάνωσης: Πολιτισμικές Ανταλλαγές, Ενεργή Δράση του Πολίτη, Ανώτερη Εκπαίδευση, Ειρήνη και Σταθερότητα. Υπάρχουν ομάδες εργασίας Ανώτερης Εκπαίδευσης, Σχέσεων Ανατολής-Δύσης, Πολιτισμού, Διεθνών Σχέσεων, Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Δημοσίων Σχέσεων.

Η AEGEE απολαμβάνει τη στήριξη της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και έχει συμβουλευτική θέση στο Συμβούλιο της Ευρώπης και στον Ο.Η.Ε. Είναι μέλος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Νέων (European Youth Forum) και έχει λειτουργική θέση στα διεθνή σχέδια δράσης της UNESCO. Η οργάνωση συγκεντρώνει ανθρώπους με κίνητρο, που εργάζονται για αυτό που πιστεύουν, παίρνοντας ως αντάλλαγμα την ελπίδα ότι επηρεάζουν, έστω και στο ελάχιστο, την πορεία των πραγμάτων με τα οποία ασχολούνται.

Στην Αθήνα η AEGEE βρίσκεται στη Δεριγγύ 1, στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. (Στοιχεία επικοινωνίας: 2108203266, info@aegee-athina.gr)

Γεωργία Αγγελοπούλου

Σίγουρα οι περισσότεροι των εκάστοτε επιτυχόντων εισαχθέντων σε τμήμα νομικού, κοινωνιολογικού ή πολιτικού ενδιαφέροντος σε οποιοδήποτε εκπαιδευτικό ίδρυμα, αλλά και πιο ειδικά στο τμήμα Δ.Ε.Σ. του Παντείου Πανεπιστημίου ή γνωρίζουν γενικώς ή απλώς εικάζουν το τι θα περιλαμβάνει το ακαδημαϊκό, γνωσιολογικό τους "μενού" τα επόμενα τέσσερα χρόνια της ζωής τους μετά την είσοδό τους στο φοιτητικό κόσμο.

Η πρώτη αίσθηση που αποκομίζουν είναι ότι πρόκειται για μία θεώρηση σε οιοδήποτε επίπεδο (αναλυτικό, ιστορικό, νομικό, πρακτικό) των ζητημάτων που άπτονται των διεθνών και ευρωπαϊκών σχέσεων. Στο νέο παγκοσμιοποιημένο σύστημα που πλέον ζούμε, σε ένα μεγάλο ποσοστό κατ' ουσία αφορούν την θέση του ανθρώπου ως σύνολο, αλλά και ως άτομο μέσα σε αυτό.

Σίγουρα οι περισσότεροι εκ των φοιτητών, εχ' ημών δηλαδή, θα έχουμε παρατηρήσει την εγγραφή, πάνω από την επιβλητική είσοδο του παλαιού κτιρίου του πανεπιστημίου μας, "...κοινωνικών και πολιτικών επιστημών". Όπερ μεθερμηνευόμενον σε παρότρυνση προς ίσως πολιτικοποίηση, προφανώς όμως σε ενεργοποίηση των κριτικών μηχανισμών της σκέψης μας προς το πολιτικό πλαίσιο που διαμορφώνεται.

Σε αυτό λοιπόν το σημείο αισθανόμενοι την ανάγκη για την δημιουργία ενός οργάνου που θα θέσει σε λειτουργία τους μηχανισμούς αυτούς, ιδρύθηκε ένας Μη Κυβερνητικός φορέας που αποσκοπεί στην ενεργοποίηση Νέων κάθε ηλικίας να ψάχνουν, να κρίνουν, να αφαιρούν, να συνθέτουν και να εκφέρουν συγκροτημένες θέσεις και συμπεράσματα μέσα από συζητήσεις, ομιλίες, διαδικτυακές αναζητήσεις κ.τ.λ. Μέγας έμμεσος αρωγός στην ίδρυση του Ο.Ν.Ε.Ε. (ΟΜΙΛΟΣ ΝΕΩΝ για την ΕΛΛΑΔΑ & ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ) ήταν η ίδια η θέση της χώρας μέσα στην Ε.Ε. (Ευρωπαϊκή Ένωση) και κυρίως κατά την περίοδο που ούσα στην προεδρία απέσπασε επαινετικά για τα δεδομένα της Ελλάδας σχόλια από τον διεθνή τύπο, λόγω της διευθέτησης ζητημάτων, όπως η διεύρυνση της Ε.Ε. από 15 σε 25 μέλη και προσδιορισμό θέσης αυτής στην προκειμένη εισβολή των Η.Π.Α. και των συμμάχων τους στο Ιράκ το 2003.

Ο Ο.Ν.Ε.Ε. λοιπόν είναι ένας όμιλος στον οποίο τίθενται υπό μηχανισμούς διερεύνησης οι προοπτικές εκείνες που θα διαμορφώσουν το πλαίσιο της ζωής μας σε πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο μέσα στους κόλπους της Ε.Ε., αλλά και του διεθνούς συστήματος. Το πώς δηλαδή θα μπορούσε να εκσυγχρονιστεί το πολιτικό μας σύστημα και να δημιουργηθεί ένα υπόμνημα όρων όμοιο με εκείνων των χωρών που δεν ταλανίζονται από φαινόμενα διαφθοράς και τετατωμένης πολιτικής, αλλά μπορούν να συνθέτουν και να δημιουργούν προοδευτικούς και αξιοκρατικούς τους πυλώνες των κρατικών τους δομών. Το πώς δηλαδή η Ελλάδα του αύριο, η Ελλάδα των Νέων θα μπορέσει να αφομοιώσει ανώδυνα και ανιδιοτελώς προς το κοινωνικό συμφέρον τις αλλαγές που επικείμενες στο διεθνές στερέωμα.

Προσκαλούμε λοιπόν όλους τους Νέους και τις Νέες που θέλουν, πιστεύουν και μπορούν να συμμετάσχουν στον Ο.Ν.Ε.Ε. για να καταθέσουμε μαζί τους προβληματισμούς μας για μία νέα κοινωνία.

Κώστας Σμέρος

Συμβουλές για την διαδικασία επιλογής Μεταπτυχιακών στις Η.Π.Α. για έλληνες φοιτητές

Του Κωνσταντίνου Τραυλού

Όντας κάποιος που πέρασε την διαδικασία των αιτήσεων για πανεπιστήμια των Η.Π.Α. με επιτυχία, αφού έγινα δεκτός σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια της χώρας το University of Chicago, μου ζητήθηκε να παραθέσω μερικές συμβουλές για την διαδικασία.

Αν λοιπόν κάποιος έχει αποφασίσει ότι οι σπουδές στις Η.Π.Α. αποτελούν μια θετική επένδυση για το μέλλον του, τότε θα πρέπει να εμπλακεί σε μια απαιτητική διαδικασία. Πρώτον θα πρέπει να κάνει μια έρευνα για πανεπιστήμια και προγράμματα που τον ενδιαφέρουν. Η έρευνα αυτή μπορεί να γίνει με την συζήτηση με καθηγητές ή άτομα που έχουν σπουδάσει στις Η.Π.Α., με την μελέτη της βιβλιογραφίας από τα πανεπιστήμια των Η.Π.Α., για την εξεύρεση σχολών που σας ενδιαφέρουν, με την αναζήτηση συμβουλών σε ιδρύματα σαν το Ίδρυμα Fulbright ή την Ελληνοαμερικανική Ένωση αλλά κυρίως με την εξεύρεση πληροφοριών στο διαδίκτυο. Όποτε ορμήστε και κάντε μια πολλή καλή έρευνα αγοράς.

δείγματος κάποιου πανεπιστημιακού ή επιστημονικού γραπτού σας (πιστέψτε με οι περισσότεροι δεν έχουμε το δεύτερο). Το τι θα αρέσει ή θα ικανοποιεί τον καθένα από εσάς είναι υποκειμενικό όμως συμβουλευό να επιλέξετε να στείλετε αιτήσεις σε τουλάχιστον έξι πανεπιστήμια και να επιλέξετε πάντα ένα δημόσιο πολιτειακό πανεπιστήμιο με φήμη για απορρόφηση αλλοδαπών φοιτητών σαν ένα δίκτυ ασφαλείας (εγώ π.χ. επέλεξα το Temple).

Την ίδια στιγμή πηγαίνετε στην Αμερικανική Πρεσβεία και κοιτάξτε να καταλάβετε πλήρως την διαδικασία για την έκδοση φοιτητικής βίζας και οποιονδήποτε άλλων εγγράφων είναι αναγκαία. Αν έχετε απορίες ή προβλήματα αναζητήστε βοήθεια στο ίδρυμα Fulbright.

Κάντε έρευνα στο θέμα της χρηματοδότησης. Αν οι περισσότεροι είστε σαν και έμενα από οικονομικής πλευράς θα χρειαστείτε ένα δάνειο. Ξεχάστε τα ελληνικά δάνεια και ανατρέξτε στις ιστοσελίδες των πανεπιστημίων. Αν προσφέρουν δάνεια σε αλλοδαπούς φοιτητές ίσως είναι η καλύτερη λύση για εσάς ειδάλως κοιτάξτε ευρωπαϊκές και αμερικανικές τράπεζες. Κατόπιν κάντε έρευνα για υποτροφίες. Μην αναμένεται ότι θα πάρετε υποτροφία από το πανεπιστήμιο τον πρώτο χρόνο. Γενικά σιγουρευτείτε ότι θα έχετε βρει τις προσόδους ή πηγες για τον πρώτο χρόνο. Τα πανεπιστήμια το θεωρούν εξαιρετικά σημαντικό θέμα στην διαδικασία επιλογής.

Στην συνέχεια πρέπει να προετοιμαστείτε και να δώσετε δύο ειδικά διαγωνίσματα που είναι απαραίτητα από τα περισσότερα πανεπιστήμια. Αυτά είναι το G.R.E. και το T.O.E.F.L. Το πρώτο μετράει την αναλυτική, κριτική και λογική ικανότητα σας χρησιμοποιώντας ασκήσεις ανάγνωσης, λεξιλογίου και συγγραφής στην αγγλική γλώσσα και ασκήσεις βασικών μαθηματικών και στατιστικής. Είναι αρκετά δύσκολο, ειδικά το λεξιλόγιο είναι σαδιστικό, και προτείνω να μην λυπηθείτε τα λεφτά και να κοιτάξετε κάποιο πρόγραμμα φροντιστηρίου παρά να προετοιμαστείτε από μόνοι σας. Εγώ πήγα σε ένα πρόγραμμα του Ελληνοαμερικανικού Ινστιτούτου και έμεινα αρκετά ευχαριστημένος. Κοιτάξτε να πάρετε υψηλά σκορ γιατί μετράει πολύ.

Το T.O.E.F.L. είναι ένα τεστ ικανότητας στην αγγλική γλώσσα πιο εύκολο από το Proficiency αλλά δυσκολότερο από το Lower. Αν πήρατε το Proficiency με σχετική ευκολία τότε μπορείτε να δοκιμάσετε να προετοιμαστείτε μόνοι σας χρησιμοποιώντας τα βιβλία του εμπορίου όπως έκανα εγώ. Αν έχετε δυσκολίες με την γλώσσα τότε προτείνω να δουλέψετε με έναν φροντιστή.

Κοιτάξτε προσεκτικά όλα τα στοιχεία για ένα πανεπιστήμιο και κυρίως το μέγεθος, αν είναι δημόσιο ή ιδιωτικό, αν έχει μεγάλη ή μικρή οικονομική υποστήριξη, αν γίνεται εκτέλεση ή όχι έρευνας, αν τα προγράμματα είναι ακαδημαϊκού χαρακτήρα (academic oriented) ή ρίχνουν βάρος στην διαμόρφωση πολιτικών (policy oriented), ποιό διδάσκουν και κυρίως της απαιτήσεις εισόδου δηλαδή πόσες συστατικές επιστολές, αν απαιτεί επαγγελματική εμπειρία σε κάποιο τομέα, αν απαιτεί την αποστολή

σκίτσο: Βασίλης Σπανός

MASTER στη Μεγάλη Βρετανία

Όσοι από εσάς επιλέξετε να ακολουθήσετε μεταπτυχιακές σπουδές, μετά την ολοκλήρωση του πτυχίου σας στο Πάντειο, η Μεγάλη Βρετανία σίγουρα αποτελεί μία πολύ ελκυστική επιλογή. Ως απόφοιτος πλέον του Πανεπιστημίου, θα καταθέσω εδώ την άποψή μου για τις σπουδές στη Μεγάλη Βρετανία, μιας και αυτή τη χώρα επέλεξα να για συνεχίσω τις σπουδές μου.

Τα πανεπιστήμια της Αγγλίας, της Σκωτίας και της Ουαλίας προσφέρουν μία ευρεία γκάμα επιλογών για μεταπτυχιακές σπουδές. Με εφόδιο το πτυχίο σας από το Πάντειο, το οποίο ως πτυχίο κοινωνικών επιστημών αποτελεί μία ικανοποιητική έως πολύ καλή προϋπόθεση εισαγωγής, μπορείτε να βρείτε μεταπτυχιακά προγράμματα που να σας προσφέρουν εξειδίκευση σε αυτό που σπουδάζετε ήδη ή να σας διευρύνουν τους επιστημονικούς ορίζοντες μέσα από Masters που συνδυάζουν τις κοινωνικές επιστήμες με την ιστορία, το δίκαιο και τα οικονομικά. Ωστόσο χρειάζεται προσοχή στην επιλογή των πανεπιστημίων. Κατά την γνώμη μου, στην Βρετανία είναι πολύ λίγα τα πανεπιστήμια τα οποία ανταποκρίνονται στα κριτήρια του λεγόμενου "καλού πανεπιστημίου". Δηλαδή εκείνου που θα συνδυάζει την αποτελεσματικότητα με την ουσία, το υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης με την επαγγελματική αποκατάσταση. Γι αυτό λοιπόν σας προτείνω να ενημερωθείτε από όλες τις δυνατές πηγές: καθηγητές (αντικείμενου συναφούς με το Master σας) και ερευνητές (τις περισσότερες φορές είναι οι πιο καλά ενημερωμένοι!), καταλόγους αξιολόγησης και βαθμολογίες βρετανικών πανεπιστημίων (ιδίως των Times και του RAE -HERO), αποφοίτους του εκάστοτε πανεπιστημίου, επαγγελματίες του κλάδου μεταπτυχιακού και διδακτορικούς φοιτητές.

Μετά την επιλογή έρχεται η ώρα των αιτήσεων. Εδώ χρειάζεστε υπομονή και λίγη καλή οργάνωση. Η μεγάλη πλειονότητα των ιδρυμάτων ζητά: δύο συστατικές επιστολές από καθηγητές του πανεπιστημίου (τις οποίες καλό θα ήταν να τις πάρετε όσο γρηγορότερα μπορείτε μιας και οι περισσότεροι καθηγητές στο Πάντειο τις χορηγούν το νωρίτερο εντός δύο εβδομάδων), μία

μεταφρασμένη και επικυρωμένη επίσημη αναλυτική βαθμολογία (μετάφραση στο Μεταφραστικό Τμήμα του ΥΠΕΞ στο Μοναστηράκι), πτυχίο αγγλικής γλώσσας (TOEFL/ IELTS ή Proficiency εντός των δύο τελευταίων ετών) και διάφορα άλλα χαρτιά όπως απολυτήριο λυκείου, βεβαίωση σπουδών κ.α. Όσον αφορά στο βαθμό του πτυχίου σας, η διαβάθμιση αντανάκλα και την ποιότητα του βρετανικού ιδρύματος. Δηλαδή τα πιο πρωτοκλασάτα πανεπιστήμια ζητούν περίπου 8, τα πολύ καλά από 7,5 και πάνω και τα υπόλοιπα κυμαίνονται από 6,3 σε 7,4.

Τι να προσέξετε:

- Τη σχέση κόστους και ποιότητας, αφού η Βρετανία είναι ένα πολύ ακριβό μέρος για να ζει κάποιος.
- Την ποιότητα και την αξιολόγηση του τμήματος στο οποίο επιθυμείτε να σπουδάσετε και όχι μόνο το όνομα του Πανεπιστημίου.
- Η στέγαση θα αποτελέσει ένα μεγάλο μέρος των εξόδων σας, οπότε εξασφαλίστε την εγκαίρως.
- Κάντε τις αιτήσεις σας όσο πιο νωρίς γίνεται. Οι Βρετανοί ακολουθούν την αρχή "first come, first serve".

Ελπίζω οι παρακάτω διευθύνσεις να σας φανούν χρήσιμες:

<http://www.britishcouncil.org/greece>
<http://www.scit.wlv.ac.uk/ukinfo/>
<http://www.hero.ac.uk/rae/>
<http://www.cso.auth.gr/Greek/LinksSp.gr.htm#15>
<http://www.studyuk.hobsons.com/>
http://www.prospects.ac.uk/cms/ShowPage/Home_page/Search_courses_and_research/pleacge

Μ. Σωτηρόπουλος
Πτυχιούχος Δ.Ε.Σ
mihso@yahoo.gr

BACK TO THE 90'S BACK TO THE 90'S BACK TO THE 90'S

Ήταν φθινόπωρο του '88, Νοέμβρης όταν οι φοιτητές του τμήματος Δημόσιας Διοίκησης, πραγματοποίησαν την Τμηματική* τους Συνέλευση. Επηρεασμένοι από την κατάληψη της άνοιξης, των Κοινωνιολόγων, δηλαδή των φοιτητών του τμήματος, θέλησαν κι αυτοί να οδηγήσουν το τμήμα σε κατάληψη. Τα πράγματα όμως δεν πήγαν όπως τα περίμεναν και ως εναλλακτική λύση αποφάσισαν να εκτονώσουν την επαναστατική τους θέληση εκδίδοντας μία εφημερίδα που θα μιλούσε για τα προβλήματα τους.

Έτσι τον Ιανουάριο του 1988 γεννήθηκαν τα Παντειακά Νέα. Με εκδότη τον Μπαταγιάννη Θανάση και τον Περικλή Πετούνη και μια πολλά υποσχόμενη Συντακτική Επιτροπή ξεκίνησαν την εκδοτική τους προσπάθεια στο άγνωστο. Τώρα κοιτώντας τα φύλλα με το κίτρινο του χρόνου στα πλάγια κι ανακαλώντας σκέψεις και μνήμες θεωρώ πως αυτή η μικρή προσπάθεια για τον έντυπο λόγο ήταν αποτέλεσμα των φραγμένων δρόμων για την πολιτική σε πολλούς νέους από τη γενιά μας. Οι παλαιότεροι μας είχαν κλείσει το δρόμο. Η πολιτική ήταν επάγγελμα κι όχι φυσική απόρροια μιας δράσης στο κοινωνικό επίπεδο. Κάποιοι επενδύουν, μεταβιβάζουν κληρονομικά δικαιώματα τα τιμάρια του εκλογικού σώματος κλπ. Χρόνια πολλά αργότερα οι επιβίωσαντες πια "ενεργοί" φοιτητές - πολίτες ασχολούνται με τις ίδιες παλιές καλές συνήθειες: Μ.Μ.Ε., διαφήμιση, συνδικαλισμό.

Τα "Π.Ν." όλα αυτά α χρόνια αν κέρδισαν κάτι ήταν να είναι ανεξάρτητα (εκτός διαλλειμάτων, συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες) από καθηγητές, παρατάξεις, κόμματα. Προσπάθησαν να είναι φοιτητικά, αντικειμενικά και αυτοδύναμα. Τώρα ξανά στο νέο μας ξεκίνημα το στοιχείο είναι το ίδιο.

*Από το 1984 οπότε και δημιουργούνται τα τρία πρώτα τμήματα της Σχολής εκτός από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου υπήρχαν και οι Τμηματικές Συνελεύσεις που συγκαλούσαν οι αντίστοιχες Τμηματικές Επιτροπές

Μπάμπης Στέρτσος

Το Galea φεύγει.....το Rock & Roll έρχεται!

Όχι, όχι μην στενοχωριέστε! Το Galea επέζησε και ξανά προς τη δόξα τράβηξε... Για λίγο ακόμα καθ' ότι τα χειμωνιάτικα νυχτοπερπατήματα μεταφέρονται αργά μα σταθερά down town. Χαίρε Galea αθάνατο, μα τώρα σειρά έχει το Rock & Roll. Rendez-vous λοιπόν στο ένδοξο αθηναϊκό στέκι! Με τις δύο δωρικές κολώνες του με το καλησπέρα σας, τους πολυχώρους του, με τον εξαιρεισμό του τον εκπληκτικό, με την ποικιλία και διαφορετικότητα των θαμώνων του και σαφώς τη διευκόλυνση στάθμευσης των χλιδατών Ζ4, ΜΧ5, CLK και κάθε είδους cabrio βεβαίως βεβαίως! Κάθε πέρυσι και καλύτερα, που λένε και οι κατάντι μεγαλύτεροι μας. Αλλά πού εμείς... Σαν τα πρόβατα... Ξαναβαπτίζομαστε και χρίζουμε νονούς τους "νονούς" της νύχτας.

Είναι must ...πρέπει να πας! "Αφού πάει ο γείτονας, θα πάω και εγώ". Και να σου τα ποδοπατήματα, τα μίνια και οι γόβες να παίρνουν και να δίνουν. Τα Berbery's και τα Barbury's να κατακλίζουν την πασαρέλα του Rock (και είναι και μικρή πανάθεμά τη!). Όσο για τις μουσικές επιλογές της βραδιάς... από ποικιλία άλλο τίποτα. Στην υγεία του ενός και μοναδικού Φοίβου! Άντε και μια Shakira στο repeat, καθ' ότι επισκέφτηκε και την πατρίδα -όχι σαν μερικούς μερικούς... Και γύρω στις έξι με επτά το ξημέρωμα όταν οι άλλοι ξυπνάνε εμείς κωλ...ράμε! Ο κύριος καντινιέρης περιμένει με τα λουκάνικα στο χέρι! Άντε να τον κάνουμε και αυτόν πλούσιο -μια ψυχή που είναι να βγει...

Για ποιά ποιότητα μιλάμε; Βεβαίως, δεν κρίνουμε για να μην κριθούμε. Αλλά ρε παιδιάς ΕΛΕΟΣ!! Καλή η ψευδαίσθηση της καλοπέρασης, μα η ευτυχία βρίσκεται αλλού... Και τα χαζά χαμόγελα από το μεθύσι, όταν τα φώτα κλείνουν, με λυπούν παρά με κάνουν να ελπίζω στη γενιά μας! Και στα νυσταγμένα μάτια κάθε άλλο παρά ευτυχία διαγράφεται... Και όταν το μεσημεράκι (καλό απόγευμα!) ξυπνήσουμε και κατεβάσουμε δυο-τρία deponακια, θα συνειδητοποιήσουμε πως ακόμα μια βραδιά... απλά πέρασε.

Βίλιμα Ζώτου

Άραγε τι θα έβλεπε ένας φοιτητής αν γυρνούσε στις αρχές της δεκαετίας του 1990;

Η πρυτανεία Πρύτανης στις αρχές της δεκαετίας του 1990 ήταν ο Δημήτριος Κώνστας.

Διάδοχος του Κώνστα υπήρξε ο κ. Μεταξόπουλος. Επί των ημερών των δύο αυτών πρυτάνεων είχαν ανακηρυχθεί επίτιμοι διδάκτορες του ιδρύματος μεταξύ άλλων ο τότε Πρόεδρος της Γαλλίας Φρανσουά Μιτεράν και ο τελευταίος πρόεδρος της ΕΣΣΔ Μιχαήλ Γκορμπατσώφ.

Μέχρι που έγινε το μεγάλο λάθος και κάποιοι άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους και βγήκαν όλα τα "άπλυτα" στη φόρα! Η εικόνα του πανεπιστημίου αμαυρώθηκε και είδαν το φως της δημοσιότητας απίστευτα οικονομικά σκάνδαλα. Καταχρήσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων, προμηθειες τζακούζι, εκατοντάδες μέτρα διαδρόμων, ιατρικά μηχανήματα κλπ. Στην πραγματικότητα, βέβαια, κάποιοι φρόντιζαν για την προίκα τους και για τα "γεράματα" τους, αγοράζοντας Ferrari και μεγαλώνοντας τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς.

Τα τμήματα Αν ήσουν φοιτητής του Παντείου στις αρχές του 1990 θα ήσουν φοιτητής σε

ένα από τα εξής τμήματα: Δημόσιας Διοίκησης (όπου οι ομηρικοί καβγάδες μεταξύ των καθηγητών κόντεψαν να διαλύσουν το τμήμα), Αστικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης (το ΤΑΠΑ, αυτό που σήμερα ονομάζεται ΤΟΠΑ, περιττό να πούμε ότι οι φοιτητές του τμήματος ονομάζονταν ΤΑΠες!), Πολιτικής Επιστήμης και Διεθνών Σπουδών (από τη διάσπαση του οποίου προέκυψαν τα τμήματα Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας και Ευρωπαϊκών και Διεθνών Σπουδών), Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (το οποίο μετονομάστηκε σε Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού), Κοινωνιολογίας, Κοινωνικής Πολιτικής και Ανθρωπολογίας (το οποίο προέκυψε από τη διάσπαση του τμήματος Κοινωνιολογίας) και Ψυχολογίας.

Αν το 1990 ήσασταν πρωτοετείς φοιτητής και είχατε περάσει σε κάποιο τμήμα του Παντείου θα σας ρωτούσαν μήπως αντί να εγγραφείτε στο τμήμα που είχατε περάσει, επιθυμούσατε να εγγραφείτε στο τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας καθώς δεν είχε συμπεριληφθεί στο μηχανογραφικό δελτίο.

Αν το 1990 ήσασταν δευτεροετής φοιτητής στο τμήμα Δημόσιας Διοίκησης θα σας ρωτούσαν μήπως αντί για πτυχίο από το τμήμα Δημόσιας Διοίκησης, επιθυμούσατε να πάρετε πτυχίο από το Αστικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης, το οποίο μόλις είχε ιδρυθεί. Αν μη τι άλλο θα είχατε και επιλογές...!!!

Οι φοιτητές Οι φοιτητές του 1990 δεν διέφεραν και πολύ από τους σημερινούς.

Απέφευγαν να ασχολούνται με τα συνδικαλιστικά, μερικοί πατούσαν στα μαθήματα, και πολλοί γέμιζαν τα γύρω από το Πάντειο στέκια.

Τα κινητά τηλέφωνα ότι είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν και η κατοχή τους αυτομάτως σήμαινε ότι κάποιος είχε κοινωνικό στάτους. Οι φοιτητές, κυρίως της ΔΑΠ, αγόραζαν μανιωδώς τον Αδέσμευτο Τύπο, καθώς δημοσίευε κάθε μέρα ένα κουπόνι. Με την συμπλήρωση εκατό κουπονιών ο κάτοχός τους έπαιρνε δώρο, εντελώς δωρεάν, ένα κινητό τηλέφωνο, πανάκριβο δώρο για την εποχή (ξέρετε από εκείνα που έμοιαζαν με ασύρματους με το πορτάκι και την κεραία να εξέχει!).

Τα στέκια τότε όμως ήταν λιγοστά. Οι περισσότερες καφετέριες στον πεζόδρομο του Παντείου δεν υπήρχαν, ούτε ο Γρηγόρης και τα Everest, τα οποία άνοιξαν τέλη της δεκαετίας του 1990. Ο Φεντιάς -ο οποίος επίσης έφυγε πρόσφατα από κοντά μας- υπήρχε ως σταθερή αξία, ενώ οι καφετέριες ήταν αυτές οι οποίες βρίσκονται μπροστά από το Πάντειο, μεταξύ του νέου και του κεραμιδι κτιρίου.

Στέκι των φοιτητών ήταν και το περίφημο "στέκι" στον ημιώροφο της φοιτητικής εστίας του Παντείου. Τότε η φοιτητική εστία, από την οποία το μόνο που λειτουργεί σήμερα είναι το εστιατόριο, έσφυζε από ζωή. Στο στέκι συγκεντρώνονταν όλοι οι φοιτητές που διέμεναν εκεί, και όχι μόνο, για τάβλι, καφέ και κουβέντα.

Οι παρατάξεις Α, όλα κι όλα οι φοιτητές μπορεί να μην ασχολούνταν με τις

παρατάξεις αλλά ασχολούνταν αυτές μαζί τους. Από το 1990 έως το 1994 πρώτη δύναμη ήταν η ΠΑΣΠ, ενώ από το 1995 μέχρι σήμερα, όπως ξέρετε η ΔΑΠ.

Φυσικά, όπως κάθε φοιτητικό κίνημα που σέβεται τον εαυτό του, είχε και τις μορφές του που ξεχώριζαν! Η ΠΑΣΠ, τον περίφημο Νικολάου, ήδη τριαντάρη τη δεκαετία του ενενήντα, ο οποίος είχε ξεμείνει στο

TO THE 90'S BACK TO THE 90'S BACK TO THE
BACK TO THE 90'S BACK TO THE 90'S BACK TO
'S BACK TO THE 90'S BACK TO THE 90'S BACK

πανεπιστήμιο και κατείχε όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά ενός παλιού καλού φοιτητοπατέρα.

Η ΔΑΠ ξεχώριζε για τις πανέμορφες κοπέλες της και τον... Διαμαντή! Ο Διαμαντής (επώνυμο: Βασιλακούδης) αλώνιζε τα αμφιθέατρα και έβγαζε τρεις φορές την ημέρα λόγους επί παντός επιστητού. Κάθε φορά που οι φοιτητές τον έβλεπαν να μπαίνει στα αμφιθέατρα, επικρατούσε πανικός καθώς δεν ήξεραν από πού να βγουν γιατί δεν άντεχαν άλλο.

Και κοντά σε αυτούς και η... Μάγκυ! Φοιτήτρια που άνηκε στην ΕΣΟΦ και πωλούσε την εφημερίδα "Εργατική Αλληλεγγύη"... Συνήθως ο διάλογος που ακολουθούσε με τους φοιτητές ήταν ο εξής: "Θα πάρεις Εργατική Αλληλεγγύη;", "Όχι", "Και γιατί δεν θα πάρεις; Θες να σε στείλουν φαντάρο στη Γιουγκοσλαβία;";... οπότε ο φοιτητής έμενε κόκαλο!

Τα πάρτυ Και φυσικά υπήρχαν τα περίφημα φοιτητικά πάρτυ. Πάρτυ διοργάνωναν όλη τη χρονιά, οι πάντες! Πρώτες και καλύτερες οι φοιτητικές παρατάξεις φυσικά, αν και φυσικά στα πάρτυ τους πήγαιναν όχι μόνο οι ψηφοφόροι τους αλλά και καθένας που ήθελε να περάσει καλά.

Τα πάρτυ γίνονταν στο εστιατόριο της εστίας (όσο και αν φαίνεται δύσκολο να το πιστέψει κανείς σήμερα), ενώ όταν ο καιρός το επέτρεπε, κυρίως το φθινόπωρο ή την άνοιξη στο προαύλιο του πανεπιστημίου.

Φυσικά για να ευλογήσουμε τα γένια μας... τα μεγαλύτερα πάρτυ στην ιστορία του Παντείου είχαν πραγματοποιηθεί από τα Παντειακά Νέα, στο προαύλιο του Παντείου όπου επί δύο συνεχόμενες χρονιές η εφημερίδα είχε διοργανώσει συναυλία με τους Πυξ Λαξ. Χιλιάδες κόσμος είχε συρρεύσει τότε στο Πάντειο από όλη την Αθήνα.

Αν μη τι άλλο περνούσαμε καλά!

Τα Παντειακά Νέα Τελευταία αφήσαμε τα Παντειακά Νέα, την εφημερίδα που είχε ταυτιστεί με τους φοιτητές του Παντείου. Το γραφείο της εφημερίδας βρισκόταν στο ισόγειο της φοιτητικής εστίας. Ακόμα και σήμερα, αν και εγκαταλελειμμένο, όπως και το σύνολο της εστίας, στα τζάμια του, όποιος περάσει απ' έξω θα δει την επιγραφή "Παντειακά Νέα". Εκεί συγκεντρωνόμασταν τότε για να συζητήσουμε, να διασκεδάσουμε, να περάσουμε καλά. Η εφημερίδα είχε γίνει σημείο αναφοράς για όλους τους φοιτητές.

Μας σταματούσαν στο δρόμο και μας έλεγαν "γράψε για εκείνο, γράψε για το άλλο". Και όλοι φυσικά προσπαθούσαν να έχουν την εφημερίδα με το μέρος τους. Φοιτητικές παρατάξεις, καθηγητές και άλλοι παράγοντες. Ο γράφων είχε γίνει δέκτης παραπόνων, απειλών, προσφορών για να γραφτεί ή να μη γραφτεί κάτι στην εφημερίδα. Τα περιστατικά που έχουμε να θυμηθούμε πολλά, αστεία, σοβαρά, συγκινητικά

Τελειώνοντας δεν μπορούμε εμείς οι παλαιότεροι παρά να εκφράσουμε την ευχή, η νέα γενιά που αναλαμβάνει την εφημερίδα από εδώ και πέρα να την κάνει ακόμα μια φορά σημείο αναφοράς και σε δέκα χρόνια να γράφει κι εκείνη τις δικές της αναμνήσεις από τη δεκαετία του 2000.

Τάκης Τατίνας
pantat@panteion.gr

Με ένα μικρό διάλλειμα στο ενδιάμεσο μιας συναρπαστικής πορείας συνεχίζουμε, 18 χρόνια μετά! Το 55ο τεύχος των Π.Ν. έχει όλα εκείνα τα ακανόνιστα χαρακτηριστικά, το άγχος και το στρες της πρώτης φοράς. Έχει το παράξενο μίας χειρονομίας που πάει να γεφυρώσει ένα χρονικό χάσμα ανάμεσα στο πριν και το τώρα της παρουσίας μας. Έχει όλη τη θεατρικότητα της στιγμής: οι πρωταγωνιστές με τα μολύβια, τα πενάκια, τα laptops, τα CDs και τα σκίτσα ζητούν την προσοχή των θεατών τους ξαναμετρώντας την πειστικότητα του εγχειρήματος και αυτοί καμώνοντας πως συμμετέχουν υπολογίζοντας το κέρδος της επένδυσής τους.

Τα φώτα χαμηλώνουν, μια ήσυχη βουή απλώνεται...

Φίλε θεατή καλησπέρα

Ζούμε το απaráμιλλο προνόμιο να επικοινωνούμε έντυπα σε μια ηλεκτρονική εποχή. Να επικοινωνούμε χάρι στο λόγο, και ταυτόχρονα, ο ίδιος ο λόγος, να απαλλοτριώνει οριστικά μέσα από τις δεσμεύσεις του ότι θα μπορούσαμε να εννοούμε σαν ελευθερία. Ο λόγος εγκαθιστά τον ελαστικό ίσως αλλά απαβίαστο χώρο του εντός του οποίου κινούμαστε και αναγνωρίζουμε την κίνησή μας. Οι λέξεις μας ταξιδεύουν αλλά και μας φυλακίζουν οριστικά μες τα σημειώματα εκτοπίζοντας αποχρώσεις ενδείξεις...

Οι λέξεις μας σ' αυτό το έντυπο και στα επόμενα είναι οι ανοκλήρωτες προσπάθειες να μιλήσουμε για κάτι που δεν μπόρεσε ποτέ να ειπωθεί. Τους βιωματικούς χώρους μας. Τις μικρές βουτιές μας στο βίκοσμο του Παντείου, τις κοινωνικές και πολιτισμικές μας μνήμες, τις συναντήσεις μας και τους τόπους του όπου παράγεται επιστημονική γνώση, πολιτική συνείδηση, επικοινωνία...

Αναμφίβολα το σκηνικό είναι καλά στημένο και οι χοροί καλά κρατούν. Δεν ερχόμαστε σε α λα καρτ συναντήσεις αλλά απρόσκλητοι σε έναν οικείο χώρο ο οποίος μας νοηματοδοτεί και τον νοηματοδοτούμε! Θέλουμε να μιλήσουμε, θέλουμε να γελάσουμε, θέλουμε να αφουγκραστούμε τις μικρές ιστορίες μας. Στο τέλος είμαστε σίγουροι θα έχουμε αλλάξει όπως όλα γύρω μας εκτός αυτά που γράφθηκαν για μας. Μήπως ζούμε για να κρυβόμαστε πίσω από λέξεις ή για να παίζουμε με αυτές;

Μ. Σ.

BACK TO THE 80'S BACK TO THE 80'S BACK TO
THE 80'S BACK TO THE 80'S BACK TO THE 80'S
BACK TO THE 80'S BACK TO THE 80'S

Η δεκαετία του '80 φαντάζει ήδη πολύ μακρινή για τους σημερινούς συναδέλφους μιας και τότε γεννήθηκαν! Οι καταστάσεις πιο primitive, οι αντιπαραθέσεις στο αμφιθέατρο πιο επικές με μορφές που σήμερα διακρίνονται στα δελτία ειδήσεων, στις δημοσιογραφικές ανταποκρίσεις, στις διαφορές εκπομπές, πρώινές μεταμεσονύκτιες κλιπ, στα παράθυρα, σε πολιτικές ομάδες και κινήσεις! Πρυτάνεις: Μαρκοπούλου, Κοντογιώργης, Κώνστας. Το σημερινό ερειπωμένο ξενοδοχείο του ανισόπεδου κόμβου ήταν το παλιό ξενοδοχείο SIRENE το οποίο στη δεκαετία αυτή γίνεται φοιτητική εστία. Και μια λεπτομέρεια , αρχές της δεκαετίας '80 δεν υπήρχε ανισόπεδος κόμβος!

Ψηφίζεται ο Νομος Πλαίσιο επιτέλους μιας και καταργούσε την έδρα του καθηγητή και τον καταραμένο από το φ.κ. Νόμο 815. Στα αμφιθέατρα μόλις είχε φύγει ο Γιάννης Νικολάου (ΠΑΣΠ), ο Καραγιαννίδης (πρότυπο της ΚΝΕ τότε, άνοιξε διαφημιστική εταιρία αργότερα) νέοι συνδικαλιστικοί αστέρες παρήλαυναν. Ο Μαχαίρας, ο Ριζάς, ο Νίκος Χατζηνικολάου από την ΔΑΠ. Ο Θωμόπουλος Βασίλης, η ααφεντιά μου, ο Νικολάου Δημήτρης από την ΠΑΣΠ. Ο Νίκος Τσιγόνιας, η Θεοδώρα Σταθούλια, ο Μαργαρίτης, ο Πάνος Σαμούρης από τον Δημοκρατικό Αγώνα. Ο Διονύσης Ελευθεράτος (τελευταίος πρόεδρος του συλλόγου φοιτητών πριν την μαπαλοποίηση), ο Γιάννης Φωτούλας, ο Γιάννης Κρίκας από την Πανσοπιαστική. Ο Ακης Κατσούλας, ο Σπύρος Σακελλαρόπουλος από τις Συσπειρώσεις. Το φ.κ περνάει κρίση. Οι καλές εποχές περνούν η Ε.Φ.Ε.Ε. διαλύεται και το τέλος της δεκαετίας βρίσκει το Δ.Σ. του Συλλόγου Φοιτητών του Παντείου χωρίς προεδρείο.

Η κατάληψη του τμήματος Κοινωνιολογίας πάντως υπήρξε ιστορική μιας και κράτησε τρεις μήνες (Μάρτιος-Ιούνιος 87). Το 1989 η αλλαγή του σκηνικού στην Ανατολική Ευρώπη επηρέασε και πολλά άλλα πράγματα. Οι αρχές της δεκαετίας του '90 δεν θύμιζαν σε τίποτα τις αρχές της δεκαετίας του '80. Όλα ήταν διαφορετικά. Η κρίση είχε εγκατασταθεί μόνιμα στο φ.κ και τα πρώτα παθολογικά φαινόμενα του Νόμου-Πλαίσιου έκαναν την εμφάνισή τους.

Το 1984 λειτουργούν τα πρώτα Τμήματα της Παντείου Σχολής ακόμη. Τμήμα Κοινωνιολογίας, Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Διεθνών Σπουδών, Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης και το άτυπο Τμήμα Δικαίου. Φυσικά το 90% των φοιτητών της Σχολής αφού παρεχόταν το δικαίωμα επιλογής ενεγράφησαν στο Τμήμα Κοινωνιολογίας! Επαγγελματική προοπτική βλέπετε! Τώρα τι επαγγελματική προοπτική ήταν αυτή που προέκυψε για το σύνολο των κοινωνιολόγων είναι άλλου παπά ευαγγέλιο! Την δεκαετία αυτή η Πάντειος Σχολή μετονομάζεται σε Πάντειο Πανεπιστήμιο. Εκτοτε κάθε φορά που μάλωναν οι καθηγητές μας γινόταν κι ένα Τμήμα. Κοιτάξτε τώρα πόσα έγιναν!

Μπάμπης Στέρτσος

Συνέντευξη με το δικηγόρο του διαβόλου

Είχαμε την ευκαιρία να βρεθούμε στα γραφεία του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας και να κάνουμε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση του κ. Βερέμη, παλαιού καθηγητή του Πάντειου Πανεπιστημίου, επι πολλών ερωτημάτων που αφορούν στην τριτοβάθμια παιδεία. Συμφωνήσαμε, διαφωνήσαμε μα πάνω από όλα συζητήσαμε για ζητήματα που επηρεάζουν εμάς ως φοιτητές αλλά και το μέλλον μας.

Ερώτ: Κύριε Βερέμη, υπάρχει μια συζήτηση που έχει να κάνει με το θέμα των λεγόμενων ιδιωτικών πανεπιστημίων, το άρθρο 16 του συντάγματος και τους διαχωρισμούς που προκαλεί η συζήτηση αυτή στην ακαδημαϊκή κοινότητα εν γένει.

Απάντ: Εγώ το είπα από την αρχή. Αυτό είναι ένα ψευτοζήτημα. Δεν υπάρχει!

Ακόμα κι αν καταργηθεί αυτός ο περιορισμός που θέτει το σύνταγμα στην ιδιωτική παιδεία, όπως συμβαίνει στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, **δεν πρόκειται να υπάρξει αξιολογημένη ιδιωτική εκπαίδευση στην Ελλάδα σας το δηλώνω μετά πάσης βεβαιότητας. Γιατί η τριτοβάθμια ιδιωτική εκπαίδευση απαιτεί τεράστιους πόρους.**

Σ' ένα μη κερδοσκοπικό πανεπιστήμιο το μόνο κίνητρο που έχει κάποιος να το κάνει, είναι η υστεροφημία του - αν είναι κάποιος μεγάλος ευεργέτης κι έχει τέτοια λεφτά. Αυτά που δίνανε οι μεγάλοι ευεργέτες του παρελθόντος σήμερα είναι κωμικά μπροστά σ' αυτά που χρειάζεται ένα πανεπιστήμιο για να γίνει. Τότε χτίζανε ένα κτίριο, βάζανε μια βιβλιοθήκη, διορίζανε 15 καθηγητές, αυτό δεν κοστίζει πολλά. Αλλά το να φτιάξεις ιατρική σχολή, σχολές με πειράματα και έρευνα, εργαστήρια, είναι τεράστια τα ποσά, ιλιγγιώδη.

Και δεν έχει γίνει πουθενά στην Ευρώπη, δεν έχουμε ιδιωτικά πανεπιστήμια στην Ευρώπη. Είναι ελεύθερα μεν να υπάρξουν, αλλά δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μερικά Business Schools, όπως το Insead στο Παρίσι, και το Bocconi στην Ιταλία. Είναι παραρτήματα αμερικανικών πανεπιστημίων. Το Insead είναι του Harvard. Ειδικεύονται σ' έναν συγκεκριμένο τομέα. Business. Δε χρειάζονται και μεγάλα κεφάλαια για να κάνεις Business. Αν έχεις μερικά computer και προβολείς και στατιστικές, θεωρία είναι, δεν είναι τίποτα σπουδαίο

Ερώτ: Ναι, αλλά τίθεται σα ζήτημα. Πέρα από το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, που λέει ότι δεν πρόκειται να συμβεί...

Απάντ: Δεν πρόκειται να συμβεί, δεν πρόκειται να υπάρξει ιδιωτικό πανεπιστήμιο στην Ελλάδα - και σας το βεβαιώνω, αν θέλετε αυτό, βάζω το χέρι μου στη φωτιά. Αύριο να πει το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ να αλλάξει το σύνταγμα, και αλλάζουμε το σύνταγμα κι επιτρέπεται να γίνει...θα γίνει ιδιωτικό πανεπιστήμιο το ALBA, που είναι Business School -έχει ένα πρόγραμμα συστημάτων επικοινωνίας και είναι εξειδικευμένο μεταπτυχιακό κέντρο τεχνικής επικοινωνίας -και φαίνεται να λειτουργεί και καλά. Θα γίνει το DEREΕ.

Ερώτ: Λέγεται ότι με το να δημιουργηθεί ιδιωτικό πανεπιστήμιο, εκ των πραγμάτων το δημόσιο πανεπιστήμιο θα βελτιωθεί, το οποίο είδαμε και με τα νοσοκομεία, ότι δεν ίσχυσε.

Απάντ: Καμία πιθανότητα. Πρώτον, αυτά που θα γίνουν ιδιωτικά, δε θα απειλήσουν, δε θα ανταγωνιστούν το δημόσιο. Το δημόσιο είναι κολοσσός. Μπορεί να έχει προβλήματα, αλλά εξακολουθεί να είναι κολοσσός. Να έχει τεράστιο προϋπολογισμό, γιατί πληρώνουν οι φορολογούμενοι, να έχει ήδη μια βάση ενός διδακτικού προσωπικού, το οποίο έχει σ' ένα μεγάλο ποσοστό πολύ καλά εφόδια, άλλο αν δεν τα χρησιμοποιεί στο πανεπιστήμιο αυτά τα εφόδια και δεν πάει κόσμος. Και εδώ είναι το θέμα, πώς κάνεις μια μεταρρύθμιση κι αναγκάζεις όλους αυτούς να προσφέρουν περισσότερες υπηρεσίες στο πανεπιστήμιο.

Ερώτ: Δηλαδή το ανθρώπινο δυναμικό υπάρχει!

Απάντ: Πώς δεν υπάρχει! Γεμάτη όλη η Ελλάδα είναι. Όχι απλά σπουδαγμένοι είναι... Κατά κεφαλή οι σπουδές στην Ελλάδα είναι πολύ καλύτερες απ' ότι είναι στα αμερικανικά πανεπιστήμια.

Οι άνθρωποι είναι εντάξει, το σύστημα δεν τους αξιοποιεί ή τους επιτρέπει να είναι εκτός πανεπιστημίου πολύ περισσότερο απ' ότι οφείλουν ή θα έπρεπε. Άμα σου λένε, 6 ώρες μάθημα τη βδομάδα, πλάκα κάνουμε; Σε ποιο μέρος του κόσμου, άνθρωπος κάνει τη βδομάδα 6 ώρες μάθημα. Minimum λέει...Το minimum είναι maximum . Γιατί να κάνει περισσότερο; Τρελός είναι; Αφού μπορεί να τη βγάλει με 6 ώρες. Αυτά που παίρνουμε για τις 6 είναι πάρα πολλά.. "Είμαστε κακοπληρωμένοι", λένε. Για τις ώρες που διαθέτουμε στο πανεπιστήμιο, είμαστε πολύ καλά πληρωμένοι. Ποιος γιατρός, ποιος δικηγόρος, ποιος μηχανικός, δε βγάζει περισσότερα, 20πλάσια, απ' ότι βγάζει στο πανεπιστήμιο μ' αυτό το μισθό; Ούτε θα τον φέρεις πίσω. Δεν τον φέρνεις πίσω μ' ένα μεγαλύτερο μισθό.

"Να δώσουν", λέει, "ένα μεγαλύτερο μισθό να γυρίσουνε". Εμένα, ένας φίλος καθηγητής γιατρός, μου λέει "αυτά που βγάζω εγώ με μια εγχείριση που κάνω, τα βγάζεις εσύ σ' ένα χρόνο". Τι θα με κάνει εμένα να γυρίσω πίσω; Θα μου δώσει κάποιος τα διπλάσια; Το μόνο που θ' αναγκάσει τους πανεπιστημιακούς να γυρίσουν πίσω, είναι κανόνες.

Ερώτ: Ποιοι κανόνες;

Απάντ: 10 ώρες τη βδομάδα διδασκαλία, όχι 6. Περισσότερες. Θέλεις μετά να βγάλεις κι άλλα; Πήγαινε και βγάλε! Δικαίωμά σου είναι, δε σ' εμποδίζω. Αλλά θα είσαι οπωσδήποτε 10 ώρες. Ποιος θα το πιστοποιήσει; Εσωτερική πιστοποίηση...οι φοιτητές! Εδώ θέλω τους φοιτητές να κάνουν τη σωστή δουλειά στο πανεπιστήμιο. Την αξιολόγηση των καθηγητών. Να είναι όλοι εκεί περισσότερες ώρες και να δουλεύουνε. Να δείτε πως θα αρχίσει το πανεπιστήμιο να κουνιέται και ο κόσμος να ξυπνάει κι οι καθηγητές να προσφέρουν περισσότερα. Αναγκαστικά, όχι σα σήμερα, που άμα θέλεις πας, άμα δε θέλεις, δεν πας, κανείς δε σε ελέγχει. Πότε ακούστηκε ένα κόμμα από τα φοιτητικά να βγει και να το καταγγείλει;

Ερώτ: Θεωρείτε, ότι οι φοιτητικές παρατάξεις είναι μέρος της λύσης ή μέρος του προβλήματος.

Απάντ: Μέρος του προβλήματος, ασυζητητί! Το έχω ζήσει, χρόνια. Δε λέω, τα παιδιά καλά είναι ως άτομα. Φοιτητές μου ήταν, τους ήξερα. Μερικοί ήταν και πολύ καλοί φοιτητές. Πιστεύω ότι οι παρατάξεις πρέπει να αλλάξουν παντελώς για να παίξουν ρόλο. Τα πολιτικά κόμματα έχουν ένα ρόλο να παίξουν στην κοινωνία. Γιατί η κοινωνία έχει μια δομή συγκεκριμένη. Αποτελείται από εργαζόμενους κα εργοδότες. Και από κράτος και εργαζομένους στο κράτος. Αυτά είναι τα στοιχεία ης κοινωνίας. Και είναι οι διάφορες κοινωνικές τάξεις μέσα σ' αυτό το πλαίσιο. Τα κόμματα είναι φτιαγμένα γι' αυτό το σύστημα. Το πανεπιστήμιο δεν αποτελείται από εργάτες κι εργοδότες. Αποτελείται από διδάσκοντες και διδασκόμενους. Εγώ θα έλεγα να υπάρξουν άλλες παρατάξεις, ενδοπανεπιστημιακές πλέον που να έχουν σχέση με τη λειτουργία του πανεπιστημίου.

Ερώτ: Εάν θεωρήσουμε ότι ουσιαστικά ολόκληρη η ελληνική κοινωνία, το κατεστημένο και οι πολίτες, αποδέχονται αυτή την κατάσταση- όπως είναι π.χ. με τη διαφθορά, όπου όλοι παραπονιόμαστε γι' αυτήν, αλλά όταν έρθει ο καιρός να δώσουμε το φακελάκι στο γιατρό, το δίνουμε- θα μπορούσαν σε κάποια φάση στο μέλλον οι ίδιες οι πολιτικές δυνάμεις, ο ίδιος ο λαός να το αντιστρέψει αυτό;

Απάντ: Θεωρώ ότι η αντιστροφή δε γίνεται ξαφνικά και δε γίνεται μαζικά. Έτσι λειτουργεί η δημοκρατία. Είναι σύστημα σταδιακής αλλαγής ή μη αλλαγής. Ή κολλάει στο βούρκο και κατεβαίνει, κατεβαίνει και δεν το καταλαβαίνεις πως κατεβαίνει, γιατί είναι σταδιακό το κατέβασμα, δεν είναι μια κι έξω, ή ανεβαίνει σταδιακά και μια μέρα ξυπνάνε οι Ιρλανδοί και είναι δεύτεροι στην Ευρώπη. Δεν ήταν θαύμα. Έγινε σταδιακά μέσα σε είκοσι χρόνια η άνοδος αυτή. Αντίστοιχα η Η Ελλάδα σχετικά με αυτό που ήταν όταν μπήκε στην Ε.Ε. σήμερα είναι πολύ χειρότερα. Τότε ήταν περίπου στο ίδιο με την Ισπανία και περνούσε σαφέστατα την Πορτογαλία και την Ιρλανδία. Σήμερα είναι πολύ πίσω από την Ιρλανδία και πίσω από την Ισπανία ασυζητητί και με την Πορτογαλία ανταγωνιζόμαστε.

Ερώτ: Τι μπορούμε να κάνουμε όσον αφορά στο θέμα της συνδιοίκησης για να ανοίξει το πανεπιστήμιο και σε άλλες αντιλήψεις πέρα από τα πολιτικά κόμματα;

Απάντ: Πιστεύω, ότι οποιαδήποτε μεταρρύθμιση περιορίζει την ισχύ των πολιτικών κομμάτων και τη μεταβιβάζει σε νέα όργανα διοίκησης, είναι καλή. Π.χ. η εκλογή πρυτάνεων από όλους τους φοιτητές. Παίρνει από τα κόμματα το μεγάλο κομμάτι της πίτας που τους αναλογεί σήμερα, που είναι ότι το κάθε κόμμα με τους εκλέκτορες του διαπραγματεύεται με τους υποψηφίους για τα αξιώματα και αρχίζει αυτή η τρομερή δοσοληψία. Το παίρνεις από κει και το μοιράζεις σε όλους τους φοιτητές. Και κει θα υπάρξουν κόλπα. Τουλάχιστον είναι ανοιχτή διαδικασία. Να μπορούν να ψηφίζουν όλοι. Αν θέλουν να πάνε να ψηφίσουν, είναι υπεύθυνοι.

Ερώτ: Και κει δε θα υπάρξουν σοφιστές, πρυτάνεις που θα ποδηγετήσουν τη διαδικασία;

Απάντ: Σίγουρα, μα τουλάχιστον ανοίγεις το σύστημα, δεν το κλείνεις.

Ερώτ: Και πώς θα κριθεί, πώς θα αξιολογηθεί αυτός ο πρύτανης; Πώς θα γίνει η αξιολόγηση;

Απάντ: Πρώτον, σε συνδυασμό με την αξιολόγηση, θα φανεί η απόδοση του πανεπιστημίου στο ευρύτερο χρονικό διάστημα.

Ερώτ: Θα μπορούσατε να μας πείτε δυο λόγια για την ιδέα της αξιολόγησης;

Απάντ: Υπάρχει ένας οργανισμός αξιολόγησης που στήνεται τώρα. Επικεφαλής μπήκε ένας πάρα πολύ τίμιος και σοβαρός άνθρωπος, ο Σπύρος Αμμούργης. Τον ξέρω προσωπικά, είναι λίγο άνθρωπος της λεπτομέρειας, ψείρας, αλλά είναι ένας πάρα πολύ τίμιος και καθαρός άνθρωπος με μεγάλη πείρα στον τομέα της αξιολόγησης στο εξωτερικό. Υπό τον Σπύρο Αμμούργη είναι μερικοί πάρα πολύ ικανοί και σοβαροί άνθρωποι. Σας τα λέω απολύτως υπεύθυνα, βάζω το χέρι μου στη φωτιά.

Ερώτ: Είναι ακαδημαϊκοί;

Απάντ: Ακαδημαϊκοί όλοι. Ο ένας είναι ο Βασίλης Παπάζογλου, καθηγητής στο Πολυτεχνείο. Τρίτος είναι ο Amedeo Doni, ο οποίος είναι καθηγητής στο MIT τα τελευταία 40 χρόνια. Τέταρτος είναι ένας γιατρός, πάλι από την περιοχή της Βοστώνης, λένε όλοι ότι είναι εξαιρετικός κι αυτός. Και κάποιοι άλλοι από δω, κάποιοι των ΤΕΙ.

Ερώτ: Δηλαδή δεν υπάρχουν εκπρόσωποι επιχειρήσεων;

Απάντ: Αστεειεύστε! Στο πανεπιστήμιο, στην επιτροπή αξιολόγησης; Όχι, βέβαια! Τι να κάνει; Ξέρει ένας επιχειρηματίας να αξιολογήσει ένα πανεπιστήμιο;

Ερώτ: Κάτι άλλο για τη χρηματοδότηση τώρα...Μια ερώτηση τελείως φανταστική. Πιστεύετε ότι θα υπάρξει ποτέ στην Ελλάδα η περίπτωση να πληρώνουν οι φοιτητές δίδακτρα στο ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο; Έστω και 1.000 € το χρόνο; Θα έρθει ποτέ ο καιρός αυτός κατά τη γνώμη σας με βάση τις μεταρρυθμίσεις που προωθούνται τώρα;

Απάντ: Δεν μπορώ να σας πω, γιατί αυτή τη στιγμή δεν είναι ορατό κάτι τέτοιο. Και δεν είναι ορατό και σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης. Η Αγγλία αρχίζει να βάζει δίδακτρα. Ο κ Blair που είναι σοσιαλιστής έβαλε δίδακτρα. Δε νομίζω ότι στην Ελλάδα υπάρχει αυτό το ενδεχόμενο. Και δε χρειάζεται.

Ερώτ: Μιλάμε τώρα για τα προπτυχιακά προγράμματα. Γιατί στα μεταπτυχιακά υπάρχει. Π.χ. στο Πανεπιστήμιο Πειραιά είναι όλα επί πληρωμή.

Απάντ: Και στο δικό μας. Και στη ΝΟΠΕ πληρώνει κανείς. Και σωστά πληρώνει. Γιατί να πληρώνει ο μέσος φουκαράς φορολογούμενος έναν άνθρωπο που κατά τεκμήριο ένας που κάνει μεταπτυχιακά είναι εργαζόμενος. Εμάς είναι όλοι εργαζόμενοι και αρχίζουν τα μαθήματα μετά τις ώρες εργασίας. Συνεπώς, γιατί ένας εργαζόμενος να μην πληρώνει; Είναι ανακατανόμη εισοδήματος ανάποδη. Παίρνεις από τους μη έχοντες και τα δίνεις στους λιγότερους έχοντες. Αυτό είναι απαράδεκτο. Να δίνονται υποτροφίες σε ανθρώπους που δεν έχουν δουλειά. Σ'έναν πολύ καλό φοιτητή που δεν έχει δουλειά, ναι. Εμείς δίνουμε υποτροφίες, αλλά παίρνουμε και δίδακτρα από τους εργαζόμενους. Γιατί να φορτώνεις το δημόσιο, τους φορολογούμενους;

Ερώτ: Τελευταία έχουν βγει αρκετές έρευνες στη δημοσιότητα όσον αφορά τα οικονομικά της παιδείας κι έχουν καταλήξει στο πόσο μεγάλο είναι το ποσό το οποίο πληρώνει μία οικογένεια για τη λεγόμενη δωρεάν παιδεία.

Απάντ: Ακριβώς, η οποία δεν είναι δωρεάν για την οικογένεια, γιατί πληρώνει τα φροντιστήρια, τις προετοιμασίες...Αν είσαι από την επαρχία, πληρώνει το νοίκι του διαμερίσματος και όλα αυτά.

Ερώτ: Τη στέγαση, τη σίτιση...

Απάντ: Άλλο πρόβλημα, να δούμε το θέμα των φοιτητικών εστίων όπου είναι μέσα αιώνιοι φοιτητές, οι οποίοι θεωρητικά μεν πρέπει να φύγουν όταν παύουν να είναι εν ενεργεία αλλά στην ουσία κανένας δε φεύγει. Μένουν εκεί έτσι ριζωμένοι για πάντα σχεδόν.

Ερώτ: Όσον αφορά τους αιώνιους φοιτητές, γιατί πιστεύετε ότι δεν πρέπει να υπάρχουν;

Απάντ: Γιατί η αιώνια φοίτηση αποδιοργανώνει τη φοίτηση, τη διαλύει. Πάνε τα προαπαιτούμενα, πάνε όλα. Πάει κάποιος, δίνει εξετάσεις σ' ένα προαπαιτούμενο, αποτυγχάνει 3 φορές και περνάει στο άλλο μάθημα για διάφορους λόγους. Περνάει το άλλο, το κρατάει. Αφού το πέρασε! Πάει παραπέρα, δίνει, δίνει και χρωστάει δεν ξέρω πόσα. Και πάνε από τον ένα χρόνο στον άλλο. Δεν είναι σπουδές αυτές. Οι σπουδές πρέπει να έχουν ένα ρυθμό και να είναι εντατικές. Μόνο έτσι μαθαίνει ο άνθρωπος. Επιπλέον, πώς θα αξιολογήσαι στην Ευρώπη - αν θέλει κανείς να υπάρχει ενιαία ευρωπαϊκή τριτοβάθμια εκπαίδευση, να είναι σχετική τουλάχιστον - ώστε να μπορείς να πηγαίνεις από το ένα πανεπιστήμιο στο άλλο. Πώς θ' αξιολογήσεις ένα Γερμανό που πέρασε με την πρώτη ένα μάθημα κι έναν αντίστοιχο Έλληνα που το πέρασε με την πέμπτη;

Ερώτ: Για κάποιον που σπουδάζει όμως και το έχει ως χόμπυ ;

Απάντ: Ως χόμπυ μπορεί να υπάρχουν φοιτητές μερικής φοίτησης. Και για τους εργαζόμενους. Ένας εργαζόμενος άνθρωπος που έχει να ζήσει μια οικογένεια, θέλει όμως να σπουδάσει, να πάρει ένα πτυχίο...Μάλιστα κύριε, συμβαίνει και στο εξωτερικό αυτό. Πόσα χρόνια θέλει ένας κανονικός φοιτητής, ν+2, 6, εσύ 12 χρόνια. Και θα πάρεις πτυχίο σε 12 χρόνια. Και θα εργάζεσαι κανονικά.

Ερώτ: Αυτές οι υποτροφίες θα προέρχονται από το δημόσιο ή από ιδιωτικό φορέα;

Απάντ: Μπορεί να υπάρχει ποικιλία. Πρώτον, μπορούν να υπάρχουν δάνεια, άτοκα. Θέλει κανείς να πάρει ένα δάνειο, για να σπουδάσει. Και να το πληρώσει μετά. Δικαίωμά του. Δε θέλει; Δεν είναι υποχρεωτικό αυτό. Να μπορείς να πάρεις ένα δάνειο, χαμηλότοκο, ή άτοκο, και να το αποπληρώσεις αφού πιάσεις δουλειά, σταδιακά σε δόσεις. Αυτό γίνεται σε πάρα πολλά μέρη. Στην Αγγλία είναι κανόνας...Άλλο σύστημα! Πάρα πολλοί άνθρωποι έχουν ελάχιστα, πολύ λιγότεροι άνθρωποι έχουν πάρα πολλά. Πώς θα μπορέσουμε αυτά να τα αλλάξουμε;" Μάλιστα. Αλλά αυτό δε διορθώνεται με το να λες "δε θα μπει καμία εταιρεία να πληρώσει στο πανεπιστήμιο". Γιατί να μη μπει; Να πληρώσει και πολύ μάλιστα. Τον παλιό καιρό υπήρχαν οι περιφήμοι ευεργέτες. Σκέφτηκε κανείς αν ο Συγγρός ο οποίος ήταν ένας άθλιος καπιταλιστής, πώς έβγαλε τα λεφτά του; Έκανε σπέκουλα στην τιμή του σιταριού στην Κωνσταντινούπολη. Αυτή ήταν η δουλειά του! Εμείς του οφείλουμε χάριτες όμως, γιατί μας άφησε τα λεφτά του. Δεν του ζητάει κανείς λογαριασμό γιατί έδωσε τα λεφτά του εδώ. Αλίμονο, καλά έκανε ο άνθρωπος.

Ερώτ: Ποια είναι η άποψή σας για το πολιτικό άσυλο;

Απάντ: Το πολιτικό άσυλο έχει καταργηθεί εδώ και χρόνια για τους καθηγητές. Εμένα με προπηλάκισαν, με βρίζουν, δεν ιδρώνει το αυτί μου, αλλά εν πάση περιπτώσει δεν έχω άσυλο, δε με προφυλάσσει κανένας από τις αγριότητες οποιουδήποτε που θέλει να μου σπάσει το κεφάλι. Αν θελήσει κάποιος να μπει στο γραφείο μου στο πανεπιστήμιο, κανείς δε θα τον εμποδίσει. Άρα, για μένα δεν υπάρχει άσυλο και για πάρα πολλούς συναδέλφους. Διατηρούμε μόνο ένα φύλο συκής και λέμε ότι σε περιπτώσεις

καταλήψεων, εμείς δε φωνάζουμε την αστυνομία. Λες και η αστυνομία και η πυροσβεστική υπηρεσία που έρχεται να σβήσει τη φωτιά που έχει πιάσει στο πολυτεχνείο είναι ο μόνος τρόπος παραβίασης του ασύλου. Δε σκέφτονται την καθημερινή παραβίαση της ελευθερίας της σκέψης του κάθε ανθρώπου που γίνεται μέσα στο πανεπιστήμιο και χωρίς καμία επέμβαση κανενός. Το άσυλο διατηρείται μόνο τύποις όταν το πανεπιστήμιο κινδυνεύει να υποστεί βλάβες. Και τότε όλοι ξυπνάνε, "πω, πω, το πανεπιστήμιο καίγεται, να φωνάξουμε την αστυνομία, να αρθεί το άσυλο, α! δε γίνεται η άρση του ασύλου, χρειάζεται ομοφωνία". Εμείς προτείναμε εκεί να υπάρχει πλειοψηφία για το αν θα αρθεί ή όχι από τη Σύγκλητο. Να πάρει η Σύγκλητος την υποχρέωση. Αλλά δεν αποδίδω μεγάλη σημασία σ' αυτό, το λέω ευθαρσώς, το θεωρώ ένα παιχνίδι. Τα παιδιά παίζει. Και να περάσει το άσυλο κάποια ώρα, να γίνει πλειοψηφία. Άρση του ασύλου διά πλειοψηφίας στη Σύγκλητο, στο Πρυτανικό Συμβούλιο. Θα εξακολουθεί να μην υπάρχει άσυλο για τους καθηγητές, για τον οποιοδήποτε στο πανεπιστήμιο. Ποιος θα προφυλάξει εσάς αν μια άλλη παράταξη θέλει να σας προπηλακίσει, να σας βρήσει, γιατί δε συμφωνεί με την άποψή σας. Μπορεί να το κάνει; Βεβαίως! Το έχει κάνει; Πιθανότατα!

Ερώτ: Κατά την άποψή σας, ο διάλογος που υπάρχει μεταξύ της κυβέρνησης, του Υπουργείου Παιδείας, εσάς, με το πανεπιστήμιο, τους καθηγητές, τους φοιτητές, τους φορείς γενικότερα της παιδείας, είναι ικανοποιητικός; Με τους φοιτητές νομίζω ότι δεν είναι ικανοποιητικός. Κι ως φοιτητής το λέω, δε βλέπω να υπάρχει κάποια ιδιαίτερη σχέση...Είναι λίγο θλιβερό αυτό.

Απάντ: Γενικά, όλο το οργανωμένο φοιτητικό κίνημα δυσλειτουργεί, γιατί δεν έχει καταφέρει να στείλει έναν εκπρόσωπο της ΕΦΕΕ εδώ και 20 χρόνια οπουδήποτε, δεν υπάρχει. Εγώ είμαι ο πρόεδρος ενός θεσμού που έγινε για το διάλογο ακριβώς. Κι αυτός δεν έγινε τώρα, έχει γίνει το '92 με νόμο, το '99 διορθώθηκε και μετά πάλι 2-3 φορές έχει αλλάξει. Το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας αποτελείται από μια ολομέλεια στην οποία εκπροσωπούνται 44 φορείς. Έφυγαν 3, δηλαδή ο Συνασπισμός, το ΠΑΣΟΚ, και...

Ερώτ: Το ΚΚΕ;

Απάντ: Όχι, το ΚΚΕ δεν ήρθε ποτέ, άρα δεν ήταν μέσα. Το ΚΚΕ πάντα απέχει. Και μετά έφυγε η ΠΟΣΔΕΠ και η ΟΛΜΕ, δηλαδή οι κατεχοχίν εκπαιδευτικοί... Το ΠΑΣΟΚ έφυγε αργά, αφού πέρασε ο νόμος για την αξιολόγηση όπου και βοήθησε πάρα πολύ. Οι φοιτητές, οι οποίοι εκπροσωπούνται σ' αυτούς τους 44 φορείς της ολομέλειας, δεν μπορούσαν

να στείλουν τον ένα εκπρόσωπο που δικαιούνται. Ήρθε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμός και παρουσιάστηκαν. Δεν ήρθε ποτέ βέβαια ο εκπρόσωπος της ΕΦΕΕ, γιατί δεν υπάρχει ΕΦΕΕ, δεν μπορούν να αποφασίσουν ποιος θα είναι. Για το ότι έγινε συζήτηση στο ΕΣΥΠ, σας βεβαιώνω. Τα πρακτικά που έχουμε απομαγνητοφωνήσει είναι ένας σωρός. Θα μου πείτε, είναι όλα αυτά σοφίες; Όχι. Μπλα μπλα είναι κατά το 80%, αλλά είναι κι ένα 20%, ένα 10% που είναι σοβαρά. Εκπροσωπούνται όλοι οι φορείς της Ελλάδας, η Εκκλησία, τα κόμματα όλα τα πολιτικά, οι συνδικαλιστικοί οργανισμοί, οι γονείς, οι κηδεμόνες, οι πρυτάνεις, δηλαδή τεράστιο όργανο. Ο Συνήγορος του Πολίτη, η Κίνηση Πολιτών, η Παρέμβαση. Υπάρχουν όμως και τα επιμέρους συμβούλια, ένα για κάθε μέρος της εκπαίδευσης, δηλαδή Συμβούλιο Ανώτατης Παιδείας (ΣΑΠΑΙ) που είναι οι πρυτάνεις όλων των πανεπιστημίων, τα συνδικαλιστικά όργανα, οπού εκεί γίνεται πολύ σοβαρότερη και εις βάθος συζήτηση. Οι συζητήσεις συνεπώς στο ΣΑΠΑΙ είναι καλές και ουσιαστικές, δεν είναι της πλάκας. Εκεί έχουμε όλους τους πρυτάνεις πλην της Παντείου, που δεν ήρθε ποτέ, δεν ξέρω γιατί, αυτός δεν πάτησε ποτέ. Ο κ. Μπαμπινιώτης που δεν ήρθε ποτέ κι ήθελε μηδενική βάση για τη συζήτηση. Και λέω "ήμαρτον, κ. Πρύτανη, εσείς δεν παρίστασθε ούτε μία φορά, πώς ξέρετε ότι δεν έγινε διάλογος;". Και του Πολυτεχνείου ο Ανδρέοπουλος ποτέ. Και οι 3 ουδέποτε εμφανίστηκαν στις πόσες φορές έχουμε κάνει του κόσμου τις συνεδριάσεις. Έχουν κάνει συζητήσεις για την παιδεία τα κόμματα, το ΙΣΤΑΜΕ, της ΝΔ το Ινστιτούτο Καραμανλή, ο Συνασπισμός, ο ΟΠΕΚ πρόσφατα..

Ερώτ: Από την αντίθετη πλευρά, ποιες επισημάνσεις και σχόλια θεωρείτε ότι έχουν κάποια βάση;

Απάντ: Τα μόνα σχόλια που έχουν βάση, κατά τη γνώμη μου, που είναι σοβαρά πραγματικά, είναι μια εργασία του Λευτέρη του Παπαγιαννάκη του Συνασπισμού που είναι καθηγητής στο Πολυτεχνείο και έχει γράψει μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα πρόταση. Έχει κάνει μια τομή. Έχει μια άποψη που δε συμφωνεί σε όλα με την υπάρχουσα, αλλά συμπληρώνει και πολλά από αυτήν. Η ΠΟΣΔΕΠ είναι απολύτως αρνητική, δε λέει τίποτα. Αναμφίβολα. Τώρα οι άλλοι ποικίλουν σε διάφορα θέματα. Ο ένας λέει "δεν είναι η αιώνια φοίτηση το μεγάλο πρόβλημα, είναι η εκλογή των πρυτάνεων από τους φοιτητές". Μάλιστα, κανένα πρόβλημα, κι εγώ θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικό. Δέχονται ορισμένα, άλλος θεωρεί ότι το θέμα των βιβλίων είναι το πιο σημαντικό και προσθέτει κι άλλα. Άλλοι θεωρούν ότι η αυτονομία του πανεπιστημίου είναι η αρχή και το παν. Πολύ ενδιαφέρουσα άποψη, κι αυτήν εμείς την προτείνουμε. Δε θεωρώ ότι είναι το πρώτο, γιατί πιστεύω ότι πρέπει να γίνουν και τα άλλα για να αυτονομηθεί το πανεπιστήμιο. Διότι, αν αυτονομηθεί όπως έχει και δεν αλλάξει τίποτα από όλα τα άλλα, να λείπει η αυτονομία αυτή, η αυτονομία της κακομοιριάς δηλαδή. Αυτό λέμε εμείς, η δικιά μας η ομάδα. Το προσχέδιο δε με βρίσκει ενθουσιώδη. Έχει μπαγιατέψει με κάτι παρεμβάσεις του Υπουργείου άνευ λόγου, λένε π.χ. για το μοναδικό σύγγραμμα, να γίνει κι ένας εθνικός κατάλογος βιβλίων. Μη χειρότερα! Ποιος θα τον φτιάξει αυτόν; Που ξέρει αυτός που θα καταρτίσει τον εθνικό κατάλογο τι κάνω εγώ στο μάθημά μου ή τι κάνει ο άλλος στο μάθημα του ή τι είναι η επιστήμη όλων αυτών; Υπάρχει η δυνατότητα σε ένα υπουργείο να φτιαχτεί;

Ερώτ: Απ' το ίδιο το κυβερνών κόμμα αυτή τη στιγμή πιστεύετε ότι έχετε αξιολογήσει υποστήριξη;

Απάντ: Απ' τη Γιαννάκου έχω απόλυτη υποστήριξη κι αυτό μου φτάνει. Τώρα δεν έχω κάνει δημοψήφισμα...

Ερώτ: Θέλω να πω, υπάρχουν κάποιοι που σας πολεμούν εντός της ΝΔ; Εντάξει, στο ΠΑΣΟΚ αυτό φαντάζομαι είναι και ευνόητο...

Απάντ: Όχι, στο ΠΑΣΟΚ έχει πολλούς υποστηρικτές. Ας πούμε, ένας σαφής υποστηρικτής, που βγήκε, τα είπε καθαρά ήταν ο Παπαντωνίου. Ένας άλλος που επίσης σαφέστατα μας υποστήριξε ήταν ο Πάγκαλος. "Βλακείες", λέει, "καθόμαστε και συζητάμε, βεβαίως αυτά είναι αυτονόητα, που λένε οι άνθρωποι". Ο Βενιζέλος σε πολλά συμφωνεί.

Ερώτ: Απ' τη ΝΔ;

Απάντ: Απ' τη ΝΔ, καλά εκτός από το ίδιο το υπουργείο που σαφώς είναι υπέρ, είναι ο ίδιος ο Καραμανλής. Ήταν σαφής, είπε "συμφωνώ με τις προτάσεις και θα προχωρήσω να τις υλοποιήσω". Τώρα, οι άλλοι, δε χρειάζεται να πω, πλέον αφού το είπε αυτός, φτάνει. Αντιθέσεις θα υπάρχουν. Υπάρχουν και πολλοί που λένε "Τι τις θέλετε τώρα τις φασαρίες; Καλά δεν ήμασταν τόσα χρόνια; Αυτό μας μάρανε; Άστε το ήσυχο!". Εντάξει, είναι οι συντηρητικοί, δε θέλουν ν' αλλάξει, γιατί φοβούνται την αλλαγή. Σου λέει ο άλλος "μπορεί να μας γυρίσει ανάποδα". Αναταραχή, φοβούνται τη φασαρία, τρέμουν τη φασαρία. Σου λέει "άστο, θα περάσει κι αυτό". Αλλά πιστεύω η βάση, η ηγεσία είναι υπέρ. Και πιστεύω κι ένα μεγάλο μέρος του ΠΑΣΟΚ.

Ερώτ: Για το θέμα του δωρεάν συγγράμματος;

Απάντ: Μπορεί να δίνονται κουπόνια στους φοιτητές για να αγοράζουν άλλα συγγράμματα κι όχι το ένα και μοναδικό, μπορεί να καταργηθούν τα συγγράμματα ώστε να γίνεται αποκλειστικά διάβασμα από τη βιβλιοθήκη, όπου θα υπάρχουν πολλαπλά αντίγραφα. Αυτή είναι η μέθοδος που υπάρχει έξω. Κι αυτό είναι θέμα, να αγοράσει το δημόσιο πολλαπλά αντίγραφα από ορισμένα βασικά βιβλία...

Ερώτ: Τα οποία δεν υπάρχουν. Και στη δική μας βιβλιοθήκη, παρ' ότι είμαστε περήφανοι για τη βιβλιοθήκη, πολλαπλά αντίγραφα δεν υπάρχουν. Αυτό έχει να κάνει και με την εκμετάλλευση που διδάσκοντες ασκούνε όσον αφορά το θέμα των συγγραμμάτων

Απάντ: Ε, βέβαια, ο καθένας βάζει το δικό του βιβλίο που πολλές φορές είναι

ασήμαντο και βεβαίως έχει κέρδος από

αυτό. Αλλά κυρίως είναι ότι

αναγκάζει τους φοιτητές να

διαβάσουν ένα σύγγραμμα που

συχνά δεν είναι άξιο λόγου.

Και να το μαθαίνουν και απ'

έξω. Διότι στην ουσία ο

ανταγωνισμός είναι επί της

παπαγαλίας. Όποιος γράφει

τα πιο κοντινά προς το

σύγγραμμα, παίρνει μεγαλύ-

τερο βαθμό. Ανοιχτά βιβλία,

είναι το πιο δύσκολο τελικά απ'

όλα. Και δύσκολο για τον

εξεταστή,

Εγώ γιατί χρειά-

είχα προτείνει, ζεται εκεί ο εξεταστής να εγκύψει, δεν είναι να

δεν το δέχτηκαν όλοι, έχει τη φυλλάδα του και να λέει α, δεν τα λέει

αλλά είχα πει στην καλά, δεν είναι αυτό, τον κόβουμε.

επιτροπή, να καθιερώσουμε,

προς το παρόν τουλάχιστον,

τις εξετάσεις με ανοιχτά

βιβλία.

Ερώτ: Για το θέμα του

δωρεάν συγγράμματος;

Απάντ: Μπορεί να δίνονται

κουπόνια στους φοιτητές για να

αγοράζουν άλλα συγγράμματα κι όχι το ένα

και μοναδικό, μπορεί να είναι καθόλου

συγγράμματα και αποκλειστικά διάβασμα από

τη βιβλιοθήκη, όπου θα υπάρχουν πολλαπλά

αντίγραφα. Αυτή είναι η μέθοδος που

υπάρχει έξω. Αρκεί να υπάρχουν, βέβαια.

Κι αυτό είναι θέμα, να αγοράσει το

δημόσιο πολλαπλά αντίγραφα

από ορισμένα βασικά

βιβλία...

Ερώτ: Όπου μιλάς όμως για ανοιχτά βιβλία, σε χτυπάνε οι καθηγητές...

Κατά την άποψή μας, αυτό είναι ίσως το

μεγαλύτερο από τα ακαδημαϊκά εγκλήματα, το

θέμα της παπαγαλίας. Περνάμε από το λύκειο στο

πανεπιστήμιο και θεωρούμε ότι τελείωσε αυτό το

πράγμα, ενώ βλέπουμε ότι δεν τελείωσε.

Απάντ: Μα ούτε και στο λύκειο θα έπρεπε να υπάρχει αυτό. Γιατί στο λύκειο μαθαίνονται τα στραβά και μετά στο πανεπιστήμιο πλέον τα απομαθαίνουμε πια. Εκεί είναι πια το επιστέγασμα της παπαγαλίας.

Ερώτ: Υποτίθεται όμως ότι το πανεπιστήμιο έχει συνδεθεί και με άλλες απαιτήσεις από την κοινωνία...

Απάντ: Εννοείται. Αλλά γιατί γίνεται από το γυμνάσιο και το λύκειο; Κι από το δημοτικό ακόμα. Αλλά, τέλοςπαντων, το δημοτικό, κομμάτια να γίνει, πας στο γυμνάσιο, μεγαλώνεις, ωριμάζεις, αλλάζεις, εντάξει, ας έχεις μάθει και 5 ημερομηνίες στο δημοτικό.

Ερώτ: Αυτό δεν έχει να κάνει όμως και με το ποιος είναι ο σκοπός της παιδείας;

Απάντ: Ο σκοπός της παιδείας είναι διαφορετικός ανά βαθμούς. Η κατώτερη παιδεία, η πρωτοβάθμια, είναι για να σε μάθει μερικά βασικά πράγματα, μερικούς όρους προσανατολισμού στην παιδεία. Στο γυμνάσιο και στο λύκειο πρέπει να μάθεις πώς να σκέφτεσαι. Προφανώς, εδώ μας μαθαίνουν πώς να μη σκεφτόμαστε δια του παπαγαλισμού. Εγώ, στο γυμνάσιο και στο λύκειο, αν ήμουνα υπεύθυνος, πρώτον θα έκανα επιμόρφωση όλων των καθηγητών από το γυμνάσιο και το λύκειο, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν τη νέα μόρφωση, εκπαίδευση. Ο παπαγαλισμός είναι τελείως άχρηστος, διότι μες στο διαδίκτυο μπορείς να βρεις οποιαδήποτε πληροφορία θέλεις. Και προφανώς σε λίγα χρόνια όλοι θα έχουμε ένα, και μάλιστα στην τσέπη, διότι αυτό όλο θα μικραίνει, και θα λέει "πότε πέθανε ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος;" τσακ, τσακ, τότε. Γιατί να το θυμάσαι, γιατί να αναλώνεις μέρος του μυαλού σου για κάτι που μπορείς να το βρεις σε μισό λεπτό. Δεν έχεις κανένα λόγο. Το να θυμάσαι ένα ωραίο ποίημα, ε κομμάτια να γίνει, κι αυτό θα μπορείς να το βρεις στο διαδίκτυο.

Ερώτ: Πώς γίνεται τότε όμως να κάνουμε αλλαγές στο πανεπιστήμιο, σε επίπεδο πανεπιστημιακό, και να μην έχουμε κάνει κάποιες άλλες αλλαγές; Οι μεταρρυθμίσεις που προωθείτε τώρα κι εσείς και η κυβέρνηση είναι ανάποδα.

Απάντ: Πρώτα πρέπει να γίνουν στη δευτεροβάθμια, σαφώς. Συμφωνώ απολύτως. Αρχίζουν στραβά, αρχίζουν λάθος. Εγώ ήμουνα υπέρ του να αρχίσουμε από το δημοτικό. Όχι μόνο από το δημοτικό, από το νηπιαγωγείο. Διότι αν δεν αρχίσεις από τις βάσεις, τι κτίριο θα φτιάξεις; Εμείς τώρα παραλαμβάνουμε έναν ερειπιώνα που τα κεραμίδια έχουν φύγει και μπάζει και λέμε "ε, να βάλουμε κεραμίδια, πρώτα να στηρίξουμε τη σκεπή να μην καταστραφεί το κτίριο". Να καταστραφεί το κτίριο. Θα έπαιρνα, θα επιμόρφωνα όλους τους δασκάλους συστηματικά για να μάθουν τις νέες μεθόδους. Τέρμα στον παπαγαλισμό, πώς να σκέφτεται ο άνθρωπος μόνος του. Θα τους έκανα να λύνουν προβλήματα, μόνο αυτό, πρακτικά προβλήματα καθημερινά, να καλλιεργεί το πνεύμα και να είναι και ομαδική δουλειά. Δηλαδή, πάρτε εσείς οι τέσσερις ένα πρόβλημα, τι θα κάνουμε αν -εξωτερική πολιτική, λέω τώρα- αύριο η Τουρκία καταλάβει ένα νησί ή αν η Τουρκία μας πει ελάτε να τα βρούμε και θα μοιράσουμε την Κωνσταντινούπολη. Λέω τώρα, ό,τι φανταστεί ο νους του ανθρώπου. Πώς θ' αντιδράσεις; Να μάθεις να σκέφτεσαι δημιουργικά. Εγώ, έξω στο εξωτερικό τα 'χα παίζει, ερχόντουσαν Έλληνες φοιτητές εξαιρετικοί, έξυπνα παιδιά, διαβασμένοι, και τους έβαζα εργασίες - εκεί γράφουν τις εργασίες για ψύλλου πήδημα - και δεν μπορούσαν να γράψουν εργασία. Έπαιρναν το βιβλίο του Keegan, έβαζαν αποσπάσματα ως εδώ, του άλλου ως εκεί, του τρίτου ως εκεί. Δεν κόλλαγε τίποτα σχεδόν. Και σου λέει, αυτές είναι οι απόψεις τους, εγώ τι γνώμη μπορεί να έχω; Ρε, χριστιανέ μου, δε με νοιάζει να με φωτίσεις, να με κάνεις σοφό, θέλω τη γνώμη σου. Να δω πως σκέφτεσαι.

Ερώτ: Από την άλλη όμως για να κάνει κάποιος εργασίες, χρειάζεται και βιβλιοθήκη...

Απάντ: Καμία αντίρρηση. Αλλά κι εκεί που υπάρχουν βιβλιοθήκες, ποιος τις χρησιμοποιεί τώρα; Για να λέμε και του στραβού το δίκιο... Λέμε, δεν έχουμε, ωραία, σωστό, αλλά κι εκεί που έχουμε, τις χρησιμοποιούμε;

Ερώτ: Στις ξένες χώρες βλέπουμε ότι έχει το πανεπιστήμιο βιβλιοθήκη, αλλά έχει και η πόλη βιβλιοθήκη.

Απάντ: Εμείς πρέπει να αλλάξουμε τώρα, κακά τα ψέματα. Αν εμείς αλλάξουμε, τα άλλα θα έρθουν γρήγορα. Το να αναγκάσεις το κράτος να σου φτιάξει βιβλιοθήκη, το να οργανωθεί μία κοινότητα και να πει "θα πάρουμε βιβλία, θα κάνουμε βιβλιοθήκη" Με δάνεια, με δωρεές στην αρχή. Ελάτε παιδιά να μαζέψουμε τι βιβλία σας περισσεύουν, π.χ. Υπάρχουν τρόποι τώρα, εμείς δεν είμαστε έτοιμοι γι' αυτά, δυστυχώς.

Ερώτ: Έχετε κάποιο πρότυπο για το ελληνικό πανεπιστήμιο; Με βάση τις ελληνικές συνθήκες και τα ελληνικά δεδομένα.

Απάντ: Βεβαίως. Τα μικρά πανεπιστήμια, στις μικρές χώρες της Ευρώπης, Φινλανδία, εξαιρετικό παράδειγμα για μας. Εξαιρετικό εκπαιδευτικό σύστημα. Η Φινλανδία αρχίζει από πολύ νωρίς και βάζει τα παιδιά να κάνουν συλλογικές δουλειές. Projects. Και ιδίως projects που έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Πώς θα φτιάξετε ένα πάρκο στη γειτονιά σας; Πώς θα αντιμετωπίσετε τη μόλυνση του περιβάλλοντος από τη βιομηχανία; Αυτή είναι η σκέψη. Πώς θα βελτιώσετε τις σχέσεις σας με τους Ρώσους που είναι γείτονες και σας ταλαιπωρούν επί τόσα χρόνια; Πώς θα παίξετε στην Ευρωπαϊκή Ένωση ένα ρόλο; Και βλέπεις τώρα τους Φιλανδούς μια μπουκιά χώρα και παίζουν ρόλο στην Ε.Ε. Παντού είναι η Φινλανδία.

Ερώτ: Και η σχέση του πανεπιστημίου στη Φινλανδία και του κράτους ποια είναι;

Απάντ: Κρατικά πανεπιστήμια είναι, αλλά έχουν μια αυτονομία, όπως και τα δικά μας πρέπει να αποκτήσουν μια αυτονομία. Δεν είναι να σου λέει το υπουργείο τι θα κάνεις. Δεν είναι δυνατόν να ξέρει το υπουργείο σε κάθε τμήμα τι πρέπει να γίνει, αυτό είναι δουλειά του τμήματος να το αποφασίσει. Γι' αυτό κι εμείς προτεινάμε περισσότερη αυτονομία στα πανεπιστήμια. Εξυπακούεται. Με την αυτονομία έρχονται και οι ευθύνες, δεν είναι άντε να τα φορτώνεις όλα στο δημόσιο, φταίει το δημόσιο, το δημόσιο δεν ξέρει.

Ερώτ: Υπάρχει το θέμα του κατά πόσο η αυτοδιοίκηση στα πανεπιστήμια, που την επαγγέλλονται κυρίως αυτοί που διοικούν, αυτοί που βρίσκονται στα όργανα διοίκησης, είναι στην πράξη αυτοδιοίκηση και αυτονομία και αυτό που λέμε για τους καθηγητές αυτοτέλεια. Πλέον δεν μπορούμε να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας και να μη βλέπουμε ότι παίζονται και πολιτικά παιχνίδια, υπάρχουν εξαναγκασμοί, υπάρχουν εκβιασμοί, υπάρχουν αλληλεξαρτήσεις.

Απάντ: Μόνο πολιτικά παιχνίδια. Εγώ είμαι 29 χρόνια στο πανεπιστήμιο. Εγώ είμαι πάρα πολύ ευτυχής. Αλλά βλέπω αυτόν τον οργανισμό 29 χρόνια τώρα να καταρρέει, κάθε χρόνο είναι και χειρότερα. Όπως και να το κάνουμε. Όχι για τους καθηγητές, για τους φοιτητές. Διότι οι φοιτητές τι παίρνουν από αυτό το έρμη το πανεπιστήμιο; Τις βρώμικες αίθουσες, το στρίμωγμα, το μοναδικό σύγγραμμα και τους απόντες καθηγητές, πολλούς, όχι όλους. Ε, διάολε, δηλαδή! Δεν είναι πανεπιστήμιο αυτό. Το πανεπιστήμιο έχει ένα σκοπό. Τη μετάδοση της γνώσης!

Κυριε Βερεμη θα θελατε να μεταδοσετε ενα μηνυμα προς την φοιτητικη κοινοτητα του Παντειου;

Ναι, το μήνυμα είναι: ας ακολουθήσουμε τη λογική!

Κοντοβουνήσιος Σεβαστιανός & Νικολόπουλος Κωνσταντίνος

Ακαδημαϊκός Νεοσυντηρητισμός

Παναγιώτης Σωτήρης
φιλόλογος, δρ. φιλοσοφίας

Είναι αλήθεια ότι οι πολιτικές δεν πρέπει να ταυτίζονται με τα πρόσωπα που τις αρθρώνουν, αλλά με τις κοινωνικές δυναμικές που εκφράζουν. Αυτό, όμως, δεν αναιρεί την πιθανότητα κάποιες φορές και τα πρόσωπα να κατορθώνουν να συμπυκνώνουν τον πυρήνα της πολιτικής την οποία υποστηρίζουν.

Τους τελευταίους μήνες ο κ. Θάνος Βερέμης κατόρθωσε να ταυτιστεί με τις πολιτικές τις οποίες προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ για τη "μεταρρύθμιση" της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Αυτό, σε γενικές γραμμές, ήταν και το αποτέλεσμα της ίδιας της επιλογής του κ. Βερέμη να έχει μια δημόσια παρουσία η οποία όχι μόνο υπερασπίστηκε τις προτάσεις της επιτροπής του ΕΣΥΠ ή το προσχέδιο νόμου του ΥΠΕΠΘ, αλλά και ευθέως επιτέθηκε εναντίον όλων όσοι αντέδρασαν σε αυτή την πολιτική. Αποκάλεσε τους φοιτητές που διαμαρτύρονταν "μειοψηφίες", παρότι ήταν προφανές ότι είχαμε να κάνουμε με ένα εκπληκτικής μαζικότητας και εμφανώς πλειοψηφικό κύμα φοιτητικής αντίδρασης. Προσπάθησε ανεπιτυχώς να αποδώσει την κοινωνική αυτή έκρηξη σε πολιτικούς σχεδιασμούς κομμάτων της Αριστεράς, όταν ήταν σαφές ότι η δυναμική του κινήματος υπερέβαινε κομματικές περιχαρακώσεις. Μίλησε υποτιμητικά για πανεπιστημιακούς εγνωσμένου ακαδημαϊκού κύρους και ήθους, όπως ο πρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ Λάζαρος Απέκης, επειδή πρωτοστάτησαν στις κινητοποιήσεις. Απειλήσε με παραίτηση, εάν καθυστερήσει και άλλο η προώθηση της "μεταρρύθμισης".

Όμως, το ζήτημα δεν είναι να σχολιάσουμε την επικοινωνιακή αποτελεσματικότητα του κ. Βερέμη. Το πρόβλημα είναι ότι αυτή η αίσθηση ακαδημαϊκού συντηρητισμού, που λειδορεί κάθε μορφή συλλογικής δράσης και διεκδίκησης, αποτυπώνει ακριβώς και την ουσία της πολιτικής για την Ανώτατη Εκπαίδευση που προτείνει ο κ. Βερέμης, αλλά η ηγεσία του ΥΠΕΠΘ. Προτάσεις που κατέτειναν σε μια αντίληψη μεγαλύτερης σύνδεσης της εκπαίδευσης με τις ανάγκες των επιχειρήσεων, αξιολόγησής τους με βάση το βαθμό συμμόρφωσης με την κυρίαρχη πολιτική και χρηματοδότησής των ΑΕΙ με κριτήρια ιδιωτικοοικονομικής αποτελεσματικότητας, είχαν υπάρξει από καιρό. Η ιδιαιτερότητα των προτάσεων του ΕΣΥΠ και του προσχεδίου νόμου του ΥΠΕΠΘ ήταν το πάντρεμα αυτής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής με μια αυταρχική νεοσυντηρητική αντίληψη. Αυτό αποτυπώθηκε στην καταναγκαστική σχεδόν εμμονή σε μέτρα πειθάρχησης των φοιτητών, στο κινήγι των "αιώνιων" φοιτητών, στην επίθεση ενάντια στους φοιτητικούς συλλόγους, στον περιορισμό δημοκρατικών κατακτήσεων όπως το Πανεπιστημιακό Άσυλο, στην αμφισβήτηση της δωρεάν παροχής συγγραμμάτων και βοηθημάτων (και την αντικατάσταση της μονομέρειας του ενός συγγράμματος από την μονομέρεια του εθνικού καταλόγου συγγραμμάτων).

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο κ. Βερέμης πιστεύει ειλικρινά ό,τι προτείνει. Μόνο που αυτό δεν αναιρεί ότι η εικόνα που παρουσίασε αντιστοιχεί σε ακαδημαϊκό δάσκαλο: Οι δάσκαλοι δεν θεωρούν τους φοιτητές τους "νταήδες", βρίσκονται στο πλευρό τους όταν δέχονται τις βάρβαρες επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής, δεν αναφέρονται σε αυτούς ως οκνηρούς "αντιγραφείς" και θεωρούν σοβαρό πρόβλημα όταν π.χ. το Τμήμα στο οποίο διδάσκουν έχει από τα υψηλότερα ποσοστά ετεροαπασχόλησης και υποαπασχόλησης.

Αυτό που ο κύριος Βερέμης παρουσιάζει ως μέλλον της ελληνικής Ανώτατης Εκπαίδευσης στην πραγματικότητα παραπέμπει πολύ περισσότερο στην επιστροφή στο παρελθόν ενός ακαδημαϊκού μανδρινισμού, που απορρίφθηκε ανεπιστρεπτά στην περίοδο της μεταπολίτευσης. Όπως και τότε, έτσι και τώρα, το μέλλον του ελληνικού Πανεπιστημίου το προδιαγράφουν τα μαζικά κινήματα και οι αντιστάσεις στην επέλαση της παιδείας της αγοράς.

Το Ισραήλ παίρνει την κατιούσα

Παναγιώτης Μπακάλης

Η Λιβανική κρίση διάρκεσε από τις 12 Ιουλίου έως τις 14 Αυγούστου 2006. Αφορμή υπήρξε η επίθεση σε ισραηλινό φυλάκιο, που είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο οχτώ στρατιωτών και την σύλληψη άλλων δύο ως "αιχμαλώτων πολέμου".

Το Ισραήλ απάντησε με την εξαπόλυση μιας μεγάλης κλίμακας επιχείρησης στο έδαφος του Λιβάνου, προκαλώντας τεράστιες καταστροφές στην υποδομή του Λιβανικού κράτους (εννέα δις δολάρια) και μεγάλες απώλειες στον πληθυσμό (περίπου χίλιοι εκατό νεκροί).

Μετά από πολυήμερες διαπραγματεύσεις το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε ψήφισμα για την επίλυση της κρίσης και στις 14 Αυγούστου αμφότερα τα μέρη διέκριναν τις επιχειρήσεις. Τα αποτελέσματα αυτής της κρίσης είναι σίγουρο ότι θα είναι εμφανή σε ολόκληρη την περιοχή.

Ας δούμε τώρα πιο αναλυτικά τις πολιτικές επιδιώξεις των συμμετεχόντων στη σύγκρουση.

Ισραήλ

Η νέα κυβέρνηση του Ισραήλ βρισκόταν σε κατάσταση αδυναμίας και δεν μπορούσε να απαντήσει αποτελεσματικά στις πολιτικές πιέσεις, για αυτό ακολουθήθηκε μια σκληρή γραμμή στις προκλήσεις της Χαμάς και της Χεσμπολά.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να τονίσουμε ότι ολόκληρη η στρατηγική επίλυσης του Παλαιστινιακού είχε οικοδομηθεί πάνω στην μονομερή επίλυση του προβλήματος. Οι απόπειρες δημιουργίας ενιαίου μετώπου Χεσμπολά-Χαμάς θεωρήθηκε ότι ακύρωνε πλήρως τις προσπάθειες του Ισραήλ, καθώς επαναδιεθνοποιούσε το ζήτημα.

Το Ισραήλ, για να αντιμετωπίσει αυτόν τον κίνδυνο εκπόνησε ένα σχέδιο δύο βημάτων. Πρώτα θα προσπαθούσε με στρατιωτικά μέσα να αποδυναμώσει μια για πάντα τη Χεσμπολά και να αποκόψει τον εφοδιασμό από τη Συρία και το Ιράν. Έπειτα θα ωθούσε την κυβέρνηση του Λιβάνου να εκμεταλλευτεί την αδυναμία της Χεσμπολά και πάρει τον έλεγχο του Νότιου Λιβάνου.

Άλλωστε, θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς, ότι αυτή η σκληρή απάντηση του Ισραήλ ήταν και ένα πολιτικό μήνυμα προς την Συρία και το Ιράν για να διακόψουν την υποστήριξη προς τη Χεσμπολά και τη Χαμάς.

Χεσμπολά

Η σιιτική οργάνωση Χεσμπολά, βλέπει την συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία ως ευκαιρία για να αυξήσει το πολιτικό κύρος της, καθώς ενώ τα διεφθαρμένα αραβικά καθεστώτα δεν ενεργούν για να βοηθήσουν τον Παλαιστινιακό αγώνα, οι μαχητές του Λιβάνου επιδεικνύουν με αυτοθυσία την πραγματική αλληλεγγύη τους, αναδεικνυόμενοι σε σύμβολο αντίστασης.

Η Χεσμπολά λοιπόν ακολούθησε μία τακτική αντιπερισπασμού. Εξαπέλυσε επιθέσεις εναντίον του Ισραήλ για να απαλυνθεί η πίεση στη Γάζα και να εκθέσουν το Ισραήλ σε διπλωματικά αντίμετρα, παρασύροντας το σε διαπραγματεύσεις που πλήττουν την αποτρεπτική του αξιολογία.

Καταφέρνει επίσης να διεθνοποιήσει ξανά το Παλαιστινιακό ζήτημα και να στείλει ένα μήνυμα σε ολόκληρο τον Ισλαμικό κόσμο. Ότι δηλαδή η σίτες μαχητές της Χεσμπολά είναι οι πραγματικοί υπέρμαχοι του Παλαιστινιακού αγώνα. Επιπλέον, διαχειριζόμενη τον στρατιωτικό "θρίλαμ", προσπαθεί να ενισχύσει το ρόλο της μέσα στη Λιβανική πολιτική σκηνή.

Λυβία-Ιράν

Τα γεγονότα της μετά την 11η Σεπτεμβρίου εποχής είχαν πολύ μεγάλες συνέπειες για τη Συρία και το Ιράν. Μεταξύ τους παρόλα αυτά υπάρχει στενή συμμαχική σχέση που στηρίζεται στην αντιστράτευση, στη στρατιωτική παρουσία των Η.Π.Α. στην περιοχή, στην υλική υποστήριξη στην Χεσμπολά και τις ένοπλες παλαιστινιακές ομάδες, ενώ θέλουν να περιορίσουν τον περιφερειακό ρόλο των σουνιτικών καθεστώτων της Σαουδικής Αραβίας και της Αιγύπτου.

Για να επιτευχθούν όλα αυτά, ακολουθείται σταθερά τα τελευταία χρόνια η ίδια στρατηγική, το βασικό σκέλος της οποίας είναι η υποστήριξη των ένοπλων ομάδων του αντί-ισραηλινού αγώνα ώστε να αποφευχθεί μια συμφωνία ειρήνης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων που θα τους αποστερούσε το κύριο εργαλείο προπαγάνδας. Για τη Συρία, μία τέτοια συμφωνία, θα σηματοδοτούσε επίσης την υποβάθμιση της διαπραγματευτικής θέσης της έναντι του Ισραήλ.

Το δεύτερο σκέλος είναι ότι και οι δύο επιθυμούν την διατήρηση της κυρίαρχης παρουσίας της Χεσμπολά στο Λίβανο, για να διατηρηθεί ο Λίβανος ως εργαλείο για την άσκηση πίεσης τόσο έναντι του Ισραήλ, όσο και των άλλων σουνιτικών αραβικών καθεστώτων.

Συμπέρασμα

Το Ισραήλ υπέστη τη σημαντικότερη πολιτική ήττα από το 1973, καθώς απέτυχε να εξαφανίσει την Χεσμπολά και ταυτόχρονα είδε να κλονίζεται η αποτρεπτική του ικανότητα. Επιπλέον φαίνεται πολιτικά εγκλωβισμένο στη λογική της σύγκρουσης.

Η Χεσμπολά, με αναπτερωμένο πολιτικό κύρος στέκει ως μοναχικός υπέρμαχος του αντί-ισραηλινού αγώνα. Μπορεί πλέον να διεκδικήσει για την ίδια και τους συμμάχους της σπουδαιότερο πολιτικό ρόλο στην ευρύτερη Μέση Ανατολή και να παγιώσει τη θέση της στο Λίβανο.

Αυτή η νίκη αποτελεί μία ακόμη ένδειξη του διαρκώς αναβαθμισμένου πολιτικού ρόλου του Ιράν, στα μάτια τουλάχιστον του μουσουλμανικού κόσμου.

Το σημαντικότερο συμπέρασμα όμως είναι άλλο. Η απόφαση του Ο.Η.Ε. για αποστολή ειρηνευτικής δύναμης σηματοδοτεί την επιστροφή της Ευρώπης στον χώρο της Μέσης Ανατολής. Οι ευρωπαϊκές δυνάμεις, αν ξεπεράσουν ορισμένα πολιτικά συμπλέγματα -π.χ την απολογητική στάση της Γερμανίας έναντι του Ισραήλ, μπορούν να παίξουν κομβικό ρόλο στην επίλυση της αραβισραηλινής σύγκρουσης. Αυτό βέβαια αν αποδεχτούν όλοι οι εμπλεκόμενοι το αυτονόητο, ότι δηλαδή το Παλαιστινιακό ζήτημα, που βρίσκεται στο επίκεντρο της σύγκρουσης, δεν είναι ένα απλό διμερές πρόβλημα, αλλά μια πολυεπίπεδη σύγκρουση που τροφοδοτείται από τους περιφερειακούς συσχετισμούς ισχύος και τη σύγκρουση συμφερόντων.

Ιράν: Σκληροπυρηνικοί Θρησκευτικοί ηγέτες

Μύρωνας Αναγνωστάκης

Εδώ και αρκετό καιρό το Ιράν έχει θέσει σε εφαρμογή ένα πυρηνικό πρόγραμμα, γεγονός που αποτελεί και ένα από τα πιο καυτά διεθνή θέματα. Τα ερωτηματικά που προκύπτουν από αυτήν την εξέλιξη είναι πολλά: Γιατί το Ιράν θέλει να αποκτήσει πυρηνικούς αντιδραστήρες; Τι θα αλλάξει στο περιφερειακό υποσύστημα της Μέσης Ανατολής με την εξέλιξη αυτή; Γιατί αντιδρά τόσο έντονα η διεθνής κοινότητα; Ας προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε το σκηνικό.

Το Ιράν αποτελεί μια χώρα πολύ πλούσια σε πετρελαϊκά κοιτάσματα. Ως εκ τούτου το Ιράν δεν έχει ενεργειακό έλλειμμα που να καθιστά απαραίτητους τους πυρηνικούς αντιδραστήρες. Αν και κάποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι επιθυμεί να το εξαγάγει και όχι να το χρησιμοποιεί, το Ιράν φαίνεται να επιδιώκει την ανάδειξή του σε περιφερειακή δύναμη μέσω της πυρηνικής ενέργειας. Άλλωστε, το σκληρό πρόσωπο της θρησκευτικής επανάστασης του Χομεϊνί έχει εδώ και χρόνια αρχίσει να ξεθωιάζει. Η νέα "κοσμική" Ιρανική ηγεσία προσπαθεί να βρει ένα νέο μέσο για να ηγηθεί της παναραβικής ιδέας. Η παναραβική ιδέα είναι ένα θέμα που δύσκολα μπορεί να χειριστεί το Ιράν λόγω του ότι το μουσουλμανικό δόγμα που ασπάζεται η πλειοψηφία των Αράβων είναι το σουνιτικό, ενώ οι Ιρανοί είναι σίτες και δεν ανήκουν στην ίδια εθνοτική ομάδα με τους Άραβες. Οπότε, προσπαθούν να εντάξουν την πυρηνική ενέργεια στην προσπάθειά να συσπειρώσουν το αραβικό κίνημα με βάση αναφοράς το μουσουλμανικό Ιράν.

Το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν επηρεάζει και επηρεάζεται από την περιφέρειά του. Το παλαιστινιακό και κυρίως η έντονη διαμάχη του συνόλου των Αράβων με το Ισραήλ, ο πρόσφατος πόλεμος στο Λίβανο και η αμερικανική επέμβαση στο Ιράκ έχουν ενδυναμώσει τη θέση του Ιράν στην περιφέρεια της Μέσης Ανατολής. Είναι ένα οικονομικά ισχυρό κράτος με αυτάρκεια πόρων, βαθύτατα μουσουλμανικό που ανταποκρίνεται και στο κοινό αίσθημα του αντιαμερικανισμού. Το πυρηνικό του πρόγραμμα χρησιμοποιείται από την ηγεσία του σε ρητορικό επίπεδο, ως κυριαρχικό δικαίωμα των Αράβων κόντρα στις απαιτήσεις της Δύσης. Πιο πρακτικά, πέρα από την ανάδειξή του σε περιφερειακή δύναμη το Ιράν επιδιώκει να σπάσει το πυρηνικό μονοπώλιο του Ισραήλ στην περιοχή και ουσιαστικά τη δυνατότητά του να λαμβάνει μονομερείς αποφάσεις χρήσης στρατιωτικής βίας, όπως πρόσφατα στο Λίβανο.

Η Μέση Ανατολή είναι η περιοχή του πλανήτη που ενδιαφέρει περισσότερο για τους γνωστούς πετρελαϊκούς λόγους. Η.Π.Α., Ε.Ε., Ρωσία και Κίνα, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, θέλουν να έχουν τον πρώτο λόγο στην περιοχή. Οι Η.Π.Α. επειδή μέσω των κοιτασμάτων της Μέσης Ανατολής επιδιώκει τη συνέχεια της ηγεμονίας της. Η Ε.Ε. προσπαθεί να εξασφαλίσει όλο και περισσότερο πετρέλαιο για τη βιομηχανία της. Η Ρωσία εμπλέκεται καθώς στοχεύει να τροφοδοτεί τη ίδια με ενεργειακούς πόρους την Ευρώπη (και τα κράτη της Μέσης Ανατολής με πολεμικό υλικό). Η Κίνα διεισδύει για να τροφοδοτεί την αναπτυσσόμενη βιομηχανία της. Σε αυτούς πρέπει να προσθέσουμε τον ΙΑΕΑ (Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας) που είναι ο θεματοφύλακας της ειρηνικής χρήσης της ατομικής ενέργειας. Όσον αφορά το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, οι Η.Π.Α. (και η Μεγάλη Βρετανία) αντιτίθενται έντονα γιατί ο έχουν πυρηνικά θέλει να τα μοιράζεται με τους συμμάχους του και μόνοι και μάλιστα τους πιο πιστούς από αυτούς. Η Γαλλία, η Γερμανία και η Ρωσία από τη μία στοχεύουν στο να πουλήσουν

τεχνολογία και τεχνολογία στο Ιράν για να κατασκευάσει τους αντιδραστήρες του, ενώ από την άλλη δεν επιθυμούν να αποκτήσει πυρηνικά όπλα για λόγους περιφερειακής και παγκόσμιας σταθερότητας (σ.σ. αντίδραση Η.Π.Α.). Η Κίνα δεν έχει κάποιο άμεσο συμφέρον αλλά εμπλέκεται για να προωθήσει το προφίλ της νέας Μεγάλης Δύναμης.

Όλες οι παραπάνω Δυνάμεις (πέντε Μόνιμα Μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας συν ένα τη Γερμανία) επιδιώκουν την ένταξη του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν στα πλαίσια του ΙΑΕΑ. Έτσι θα εξασφαλιστεί ότι το πρόγραμμα θα είναι ειρηνικό. Το Ιράν φλερτάροντας με την πυρηνική επιλογή θέλει να έχει υπό το δικό του έλεγχο τόσο τις εγκαταστάσεις όσο και τα καύσιμα. Τα καύσιμα είναι αυτά που αν τα διαχειρίζεται το Ιράν κατά το δοκούν μπορεί να χρησιμοποιήσει για παραγωγή όπλων. Στην παρούσα συγκυρία τις διαπραγματεύσεις με το Ιράν έχει αναλάβει ο J. Solana εκ μέρους των 3 της Ε.Ε. που συνομιλεί με τον Larizani, υπεύθυνου του προγράμματος. Το ψήφισμα 1696 του Ο.Η.Ε. που προβλέπει και λήψη μέτρων κατά του Ιράν δεν έχει τεθεί σε εφαρμογή. Στο μεταξύ το Ιράν προχωρά το πρόγραμμα κερδίζοντας χρόνο επιδιώκοντας να φέρει τη διεθνή κοινότητα προ τετελεσμένων γεγονότων.

Το μέλλον είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Κυρίως για το ποιος θα υποχωρήσει πρώτος. Κάποτε ένας αμερικάνος δημοσιογράφος είπε ότι "η Μέση Ανατολή είναι καυγάδες με σύνορα". Τι θα γίνει όμως αν στον καυγά αντί να τραβήξουν πιστόλια τραβήξουν βαλλιστικούς πυρηνικούς πυραύλους;

Η έκθεση προόδου

της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Τουρκία και οι πιθανές επιπτώσεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις

Η συγκεκριμένη έκθεση αναμένεται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, διότι η τουρκική κυβέρνηση αφενός έχει εκδηλώσει κατά τους τελευταίους 12 μήνες μία αξιοσημείωτη απροθυμία όσον αφορά την ψήφιση από την τουρκική εθνοσυνέλευση των 172 νομοσχεδίων που περιλαμβάνονται στο 9ο Μεταρρυθμιστικό Πακέτο και αφετέρου αρνείται να εφαρμόσει πλήρως το πρωτόκολλο επέκτασης της τελωνειακής ένωσης προς τα νέα δέκα κράτη-μέλη της Ε.Ε.

Τους τελευταίους μήνες η Άγκυρα έχει αποδυθεί σε μία προσπάθεια να συνδέσει την εκπλήρωση της υποχρέωσής της για εφαρμογή του πρωτοκόλλου τελωνειακής ένωσης με την Κυπριακή Δημοκρατία με αυτό που η ίδια αποκαλεί "άρση της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων". Δηλαδή, με την υιοθέτηση από την Ε.Ε. κανονισμού, ο οποίος θα επιτρέπει την απευθείας διεξαγωγή εμπορίου μεταξύ των Κατεχομένων και της Ευρώπης, χωρίς τον έλεγχο των νόμιμων κυπριακών αρχών. Εν ολίγοις, η Τουρκία για να εκπληρώσει συμβατική υποχρέωση ζητεί να λάβει ως αντάλλαγμα την έμμεση αναγνώριση του ψευδοκράτους.

Παρ' όλα αυτά, αξίζει να επισημανθεί ότι η θέση της Λευκωσίας αυτή την περίοδο είναι σημαντικά ενισχυμένη σε σύγκριση με την προηγούμενη διετία. Τα δύο γεγονότα που άλλαξαν το κλίμα ήταν αφενός η έγκριση του χρηματοδοτικού κανονισμού της Ε.Ε. προς τους Τουρκοκυπρίους, ύψους 139 εκατομμυρίων ευρώ, και αφετέρου το κοινό ανακοινωθέν της συνάντησης του Τάσσου Παπαδόπουλου με τον Γενικό Γραμματέα του Ο.Η.Ε., Κόφι Ανάν, στο Παρίσι στις 28 Φεβρουαρίου 2006. Παράλληλα, στις 27 Φεβρουαρίου 2006 οι "25" αποσυνέδεσαν τον προαναφερθέντα χρηματοδοτικό κανονισμό από τον κανονισμό για το εμπόριο των Κατεχομένων, στερώντας από την Άγκυρα το επιχείρημα ότι η Κύπρος επιχειρεί να οδηγήσει την τουρκοκυπριακή κοινότητα στην οικονομική εξαθλίωση.

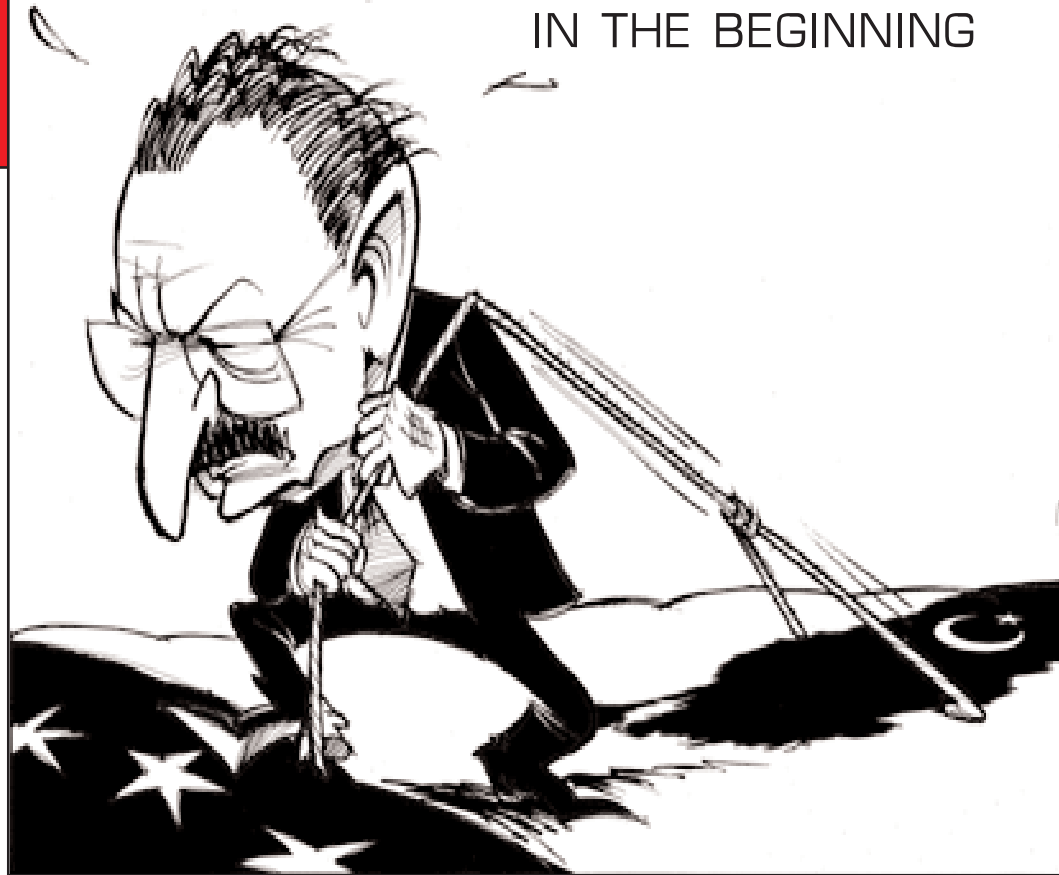
Το γενικότερο κλίμα στο εσωτερικό της Ε.Ε. έχει καταστεί ακόμη πιο δυσμενές για την Τουρκία ύστερα από την υπερψήφιση τον Σεπτέμβριο 2006 από την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της έκθεσης του χριστιανοδημοκράτη Ολλανδού ευρωβουλευτή Camiel Eurlings σχετικά με την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας.

Παρ' όλο που η εν λόγω έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν έχει δεσμευτική ισχύ και δεν επηρεάζει άμεσα τις ευρω-τουρκικές διαπραγματεύσεις, θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι αντικατοπτρίζει σε σημαντικό βαθμό την δυσφορία που επικρατεί στους κόλπους της Ε.Ε. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες δηλώσεις του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, σε συνέντευξη που παραχώρησε στον τηλεοπτικό σταθμό Euronews την 21η Σεπτεμβρίου 2006. Ο κ. Μπαρόζο σημείωσε, μεταξύ άλλων, ότι "τα μηνύματα που λαμβάνουμε επί του παρόντος [από την Τουρκία] δεν είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικά".

TODAY

IN THE BEGINNING

Ασφαλώς, το ενδεχόμενο διακοπής (έστω και προσωρινής) των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε.-Τουρκίας στα τέλη του έτους φαντάζει απίθανο, δεδομένης της στήριξης που παρέχουν στην Άγκυρα το Ηνωμένο Βασίλειο και οι Ηνωμένες Πολιτείες. Παρά το γεγονός ότι η αναμενόμενη έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα είναι κατά πάσα πιθανότητα επικριτική για την Τουρκία, η Επιτροπή αναμένεται να περιορισθεί σε μία απλή καταγραφή των γεγονότων και να μην προχωρήσει σε καμία εισήγηση προς το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο αρμόδιος επίτροπος για την διεύθυνση, Όλι Ρεν, παρομοίωσε την προσωρινή διακοπή των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε.-Τουρκίας με "σύγκρουση τρένων", υπονοώντας ότι μία τέτοια ενέργεια θα πρέπει να αποφευχθεί πάση θυσία, ειδάλλως ενδέχεται να αποβεί επιζήμια και για τις δύο πλευρές. Με τη σειρά της η φινλανδική προεδρία προσπάθησε ανεπιτυχώς (εξαιτίας της κυπριακής και ελληνικής αντίδρασης) στις 12 Οκτωβρίου να επιτύχει το μαζικό άνοιγμα νέων κεφαλαίων στις διαπραγματεύσεις Ε.Ε.-Τουρκίας, αρχίζοντας από το κεφάλαιο για την βιομηχανική πολιτική.

Εάν μέχρι το συμβούλιο κορυφής της 14ης και 15ης Δεκεμβρίου 2006 δεν έχει εξευρεθεί κάποια κοινά αποδεκτή λύση, θεωρείται σχεδόν βέβαιο ότι οι ελληνοτουρκικές σχέσεις θα βρεθούν σε μία κρίσιμη καμπή. Η ελληνική πολιτική ηγεσία είναι πεπεισμένη ότι η εκτροπή των ευρω-τουρκικών σχέσεων προς μία ειδική, προνομιακή, εταιρική σχέση δεν εξυπηρετεί σε βάθος χρόνου τα ελληνικά συμφέροντα. Ως εκ τούτου, οι επόμενοι μήνες θα είναι ιδιαίτερα κρίσιμοι για την ελληνική και την κυπριακή διπλωματία, αφού θα κληθούν να αντιμετωπίσουν και να διαχειριστούν τις συνέπειες από την διαφαινόμενη τουρκική αδιαλλαξία, χωρίς όμως να εξοβελιστεί πλήρως η τουρκική ενταξιακή προοπτική.

Έτσι λοιπόν, καθίσταται πλέον σαφές πως εάν η ελληνική διπλωματία δεν σχεδιάσει εγκαίρως ένα πλαίσιο εναλλακτικής πολιτικής απέναντι στην Άγκυρα, στην βάση ενδεχόμενων προβλημάτων από μελλοντικές τουρκικές προκλητικές συμπεριφορές και πρωτοβουλίες, τότε η Αθήνα θα βρεθεί αναπόδραστα εκτεθειμένη στον κίνδυνο καταφυγής σε αποσπασματικές, σπασμωδικές αντιδράσεις κατά την διάρκεια των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε.-Τουρκίας. Κατά συνέπεια, η χάραξη μιας αποτελεσματικής πολιτικής, η οποία θα δύναται να συμβιβάσει: i) την παραμονή της Τουρκίας σε ευρωπαϊκή τροχιά, διατηρώντας ζωντανό το όραμα της πλήρους ένταξης στην Ε.Ε., με ii) τον παράλληλο σεβασμό των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και των ορίων της ελληνικής επικράτειας αποτελεί αδήριτη αναγκαιότητα και συνιστά μία πραγματική πρόκληση για την ελληνική διπλωματία. Ωστόσο, το ερώτημα που ανακύπτει είναι κατά πόσον η υλοποίηση του ευκταίου είναι και εφικτή στην πράξη. Ή μήπως εν προκειμένω έχουμε να κάνουμε με μία απέλπιδα προσπάθεια συγκερασμού δύο πολιτικών στόχων μη συμβατών μεταξύ τους, που εκ προοιμίου αποκλίνουν αντί να τέμνονται;

Νίκος Διακίδης
Φοιτητής τμήματος "Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών",
Πάντειο Πανεπιστήμιο

Η μουσική είναι το soundtrack της ζωής σου

BUILD

THE HOUSEMARTINS

Βγες, ζήσε ,άκουσε!

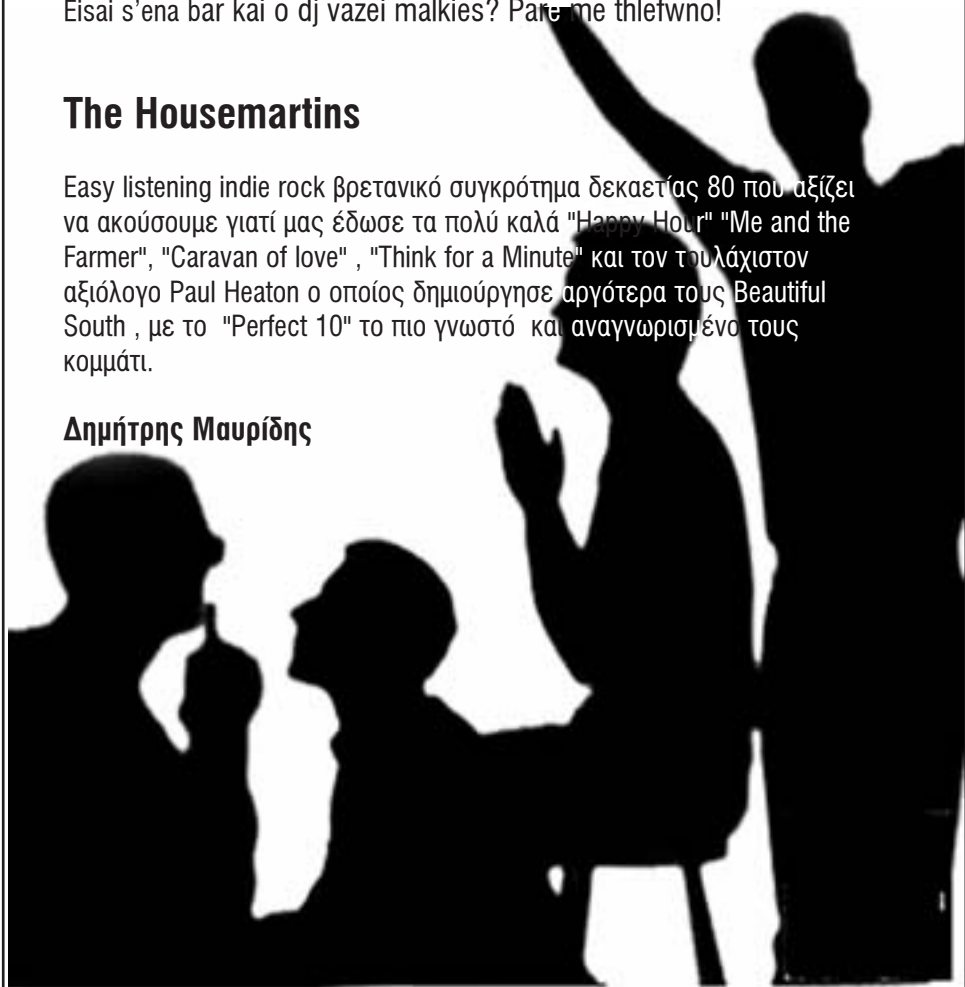
Mood Swings

Νιώθεις μελαγχολικός ? Άκου Janis Ian "when angels cry"
Θες να χορέψεις ? Άκου Jamie Lewis "So Sexy"
Θες να τα σπάσεις ? Άκου Rory Gallagher "Moon Child"
Θες να ταξιδέψεις ? Άκου Hiroshi Watanabe "Soul of Heart"
Θες να χαλαρώσεις ? Άκου Marvin Gaye "Inner City Blues"
Πας για τρέξιμο ? Άκου Amel Bent "The Eye of the Tiger"
Eisai s'ena bar kai o dj vazei malkies? Pare me thlefwno!

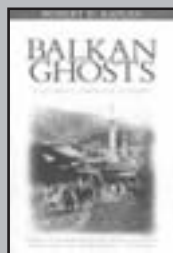
The Housemartins

Easy listening indie rock βρετανικό συγκρότημα δεκαετίας 80 που αξίζει να ακούσουμε γιατί μας έδωσε τα πολύ καλά "Happy Hour", "Me and the Farmer", "Caravan of love", "Think for a Minute" και τον τουλάχιστον αξιόλογο Paul Heaton ο οποίος δημιούργησε αργότερα τους Beautiful South, με το "Perfect 10" το πιο γνωστό και αναγνωρισμένο τους κομμάτι.

Δημήτρης Μαυρίδης

Βιβλιοκριτική

Στο "Balkan Ghosts - A journey through history" ο αναγνώστης γίνεται συνοδοιπόρος του συγγραφέα σ' ένα ταξίδι γοητευτικό. Ο Robert Kaplan, έμπειρος Αμερικανός δημοσιογράφος, που χρόνια περιφέρεται στη βαλκανική επικράτεια προσπαθώντας να εντυφώσει στα αίτια της πολυπλοκότητάς της, μας δίνει την ευκαιρία να περιηγηθούμε στις χώρες της περιοχής γεωγραφικά, μα και να αναλύσουμε την ιστορία τους, την κοινωνία τους, να μπούμε στην ψυχροσύνθεση των λαών τους.

Με ένα γράψιμο πολύ ζωντανό, ο Kaplan μας φέρνει σε επαφή με τον τόπο, τους ανθρώπους, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα ήθη και έθιμα, τη νοοτροπία, τις ιστορικές μνήμες, τους εθνικούς μύθους. Οι συνομιλίες με απλούς, λαϊκούς ανθρώπους, οι συζητήσεις με διανοούμενους, ιστορικούς και πολιτικούς, η συναναστροφή χωρίς προκαταλήψεις με ανθρώπους κάθε ιδεολογικού υπόβαθρου, η προσφυγή σε κείμενα περιηγητών της περιοχής προηγούμενων εποχών, που δίνουν την ευκαιρία σύγκρισης του παρόντος με το παρελθόν, είναι μερικοί από τους τρόπους που χρησιμοποιεί ο Kaplan για να μας κάνει να δούμε όλα αυτά που μας διηγείται εκ των έσω. Να μας κάνει να εστιάσουμε όχι τόσο στο τι και στο ποιος έκανε κάτι, αλλά περισσότερο στο πώς και στο γιατί συνέβη αυτό. Ο συγγραφέας προσπαθεί να δια φωτίσει τα αίτια των γεγονότων, τις ρίζες τους στο μυαλό και την ψυχή του κάθε λαού, τονίζει τη συνέχεια και την εξέλιξη των συμβάντων. Δεν μπαίνει στη λογική να αποδώσει ευθύνες, να ψέξει ή να επιδοκιμάσει πολιτικές, προσπαθεί μόνο να εξηγήσει την τραγική και μάταιη δύναμη τάσεων απόλυτα νομιμοποιημένων από, και πλήρως ενσωματωμένων στο εκάστοτε εθνικό συλλογικό κεκτημένο που όμως είναι καταδικασμένες να συγκρούονται και να αλληλοεξοντώνονται.

Δεν μπορούμε βέβαια να περιμένουμε από έναν Αμερικανό να κατανοήσει και να νιώσει ουσιαστικά και βιωματικά τα πάθη και τα μίσση των Βαλκανίων, την εθνοθρησκευτική ιερότητα του εκάστοτε σκοπού, τις μανίες και τις συλλογικές ψυχώσεις. Η αλήθεια είναι, ότι ο Kaplan μένει κάπως αμήχανος και αποστασιοποιημένος μπρος στην προαιώνια απόλυτη σύγχυση λαών, συμβόλων και μύθων της Γιουγκοσλαβίας, το μυστικιστικό αυταρχισμό της Ρουμανίας, την παθιασμένη θρησκευτικότητα της Βουλγαρίας, το μετέωρο υπαρξιακό βήμα της Ελλάδας ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση. Μα πρέπει να αναγνωρίσουμε, ότι το "Balkan Ghosts" είναι μια εξαιρετικά προσεκτική, ειλικρινής και αντικειμενική μελέτη, από την οποία θα μάθουμε πολλά πράγματα και θα αναθεωρήσουμε πολλές απόψεις μας.

Γεωργία Αγγελοπούλου

Ελάτε για Debate στο Πάντειο

Βρισκόμαστε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Σπουδών, ένα κατεξοχήν χώρο πολιτικής έκφρασης και σκέψης. Κατά πόσον όμως είμαστε σε θέση να επιχειρηματολογούμε και να στηρίζουμε τις ιδέες και τις σκέψεις μας; Αρκεί μόνο να αναλογιστούμε την τελευταία μας συζήτηση με ένα φίλο για να διαπιστώσουμε, ότι το να μπορεί κανείς να επιχειρηματολογεί και να πείθει τους λοιπούς συνομιλητές του είναι προτέρημα που όμως δεν το κατέχει, παρά μια εκλεκτή μειοψηφία.

Στο πανεπιστήμιο μας λειτουργεί εδώ και έναν χρόνο ένας Όμιλος Ρητορικής Τέχνης που διδάσκει την τέχνη της επιχειρηματολογίας, δηλαδή το πώς να χρησιμοποιούμε σωστά δομημένες προτάσεις και τα κατάλληλα επιχειρήματα ώστε να πείσουμε τον συνομιλητή μας. Ο Ρητορικός Όμιλος Παντείου Πανεπιστημίου διεξάγει προπονήσεις debate με ειδικευμένο εκπαιδευτή. Στον όμιλο μπορεί να συμμετάσχει ο οποιοσδήποτε φοιτητής του Παντείου χωρίς δεσμεύσεις ή καταβολή χρημάτων. Μέσω του ομίλου κάθε φοιτητής/φοιτήτρια μπορεί αν το επιθυμεί να συμμετάσχει σε πρωταθλήματα που λαμβάνουν χώρα σε επίπεδο εθνικό και διοργανώνονται από ομίλους άλλων ελληνικών πανεπιστημίων, σε επίπεδο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο. Οι προπονήσεις έχουν τη μορφή σεμιναρίων και προσομοιώσεων αγώνων για καλύτερη εξάσκηση. Διδασκόμαστε τα όπλα της πειθούς και μαθαίνουμε να χρησιμοποιούμε τη λογική και τη ευστροφία μας ώστε να καταρριφούμε τα επιχειρήματα των άλλων ή να μειώσουμε στη σημασία τους.

Η εμπειρία ενός αγώνα debate είναι πραγματικά μοναδική γι αυτό δεν θα ήταν δόκιμο να περιγραφεί γραπτώς. Το debate είναι ένα "άθλημα" πολύ διαδεδομένο στο εξωτερικό αλλά αναπτύσσεται ολοένα και περισσότερο και στην Ελλάδα με την δημιουργία πανεπιστημιακών ομίλων ρητορικής και τη διοργάνωση πρωταθλημάτων. Η εμπειρία του debate χαρίζει πολλά εφόδια σε όλους τους συμμετέχοντες.

Ο Όμιλος Ρητορικής Τέχνης πραγματοποιεί προπονήσεις μια φορά την εβδομάδα για δυο περίπου ώρες. Το πρόγραμμα των προπονήσεων θα διαμορφωθεί με βάση τις επιθυμίες των μελών του ομίλου και τις δυνατότητες υλικοτεχνικής υποδομής. Όποιος επιθυμεί να συμμετάσχει μπορεί να στείλει e-mail στις διευθύνσεις enitalykou@yahoo.gr και natas-sakaridi@yahoo.gr. Σας παροτρύνουμε και σας προκαλούμε σε έναν αγώνα debate!

Της Καρύδη Αναστασίας

Φοιτήτρια Διεθνών Ευρωπαϊκών Σπουδών 3ο έτος

- Είσαι ΠΑΝΤΕΙΑΚΟΣ και πιστεύεις πως έχεις κάτι να πεις στους υπόλοιπους;
 - Θες απλώς να **ΑΝΑΓΚΑΣΕΙΣ** κάποιο κόσμο να διαβάσει όσα γράφεις;
 - Βρήκες την εφημερίδα **ΑΠΑΪΣΙΑ** και ντρέπεσαι να κυκλοφορεί έτσι στο Πάντειο;
- Βγάζεις καλές **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ**, κάνεις καλά **ΣΚΙΤΣΑ**;
- Έχεις απλώς **ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ** ιδέες, παράπονα, θέσεις ή απόψεις;

Στα Παντειακά Νέα θέλουμε να μάθουμε τι έχεις να πεις! Το μόνο που απαιτείται είναι να είσαι μέλος της ακαδημαϊκής κοινότητας του Παντείου και να μας στείλεις email στο panteiaka.nea@gmail.com με την ιδέα σου, το άρθρο σου ή την κριτική σου! Μην ξεχάσεις να μας αφήσεις και κάποιο τρόπο να επικοινωνήσουμε μαζί σου!

ROMANTICALLY CORRECT

"La musique exprime ce qui ne peut être dit, et sur quoi il est impossible de rester silencieux"
Victor Hugo

Hello boys and girls!

Μετά την (άκρως εξαντλητική θα έλεγα) διπλή εξεταστική του Σεπτεμβρίου και μετά τις καταλήψεις πίσω στα πανεπιστημιακά έδρανα, τώρα, που... όπως και να το κάνουμε έχουν κι αυτά τα ωραία τους. Αλλά επειδή η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη και χρειάζεται να "ξελαμπικάσουμε" και λίγο βρε παιδάκι μου για να αποδώσουμε τα μέγιστα, σας έχω πολλές μουσικές προτάσεις που μπορούν να κάνουν το χειμώνα μας πιο διασκεδαστικό... αρκεί βεβαία να βάλουμε κι εμείς λίγο το χεράκι μας!

Πριν όμως μπούμε στο "ψητό", μια σύντομη αναφορά στο καλοκαιράκι... Τα μουσικά δρώμενα του φετινού καλοκαιριού, λοιπόν, έστω και με αρκετές ελλείψεις, απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι μπορούν να συναγωνιστούν τα αντίστοιχα στις Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες αρκεί να υπάρχουν οι κατάλληλες πρωτοβουλίες και -ακόμη πιο σημαντικό- το κοινό που θα τις υποστηρίξει. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα festivals Eject, Synch και τέλος, το Mama Africa, ένα πρωτοποριακό μουσικό και πολιτιστικό γεγονός που μας έφερε έστω και για δύο μέρες πιο κοντά στην Αφρικανική κουλτούρα με african reggae και ethnic ήχους και γεύσεις. Πέραν των ανωτέρω, ιδιαίτερη μνεία απαιτεί η Ευρωπαϊκή Γιορτή της Μουσικής, ένας θεσμός που από το 1985 εξαπλώθηκε έξω από τα γαλλικά σύνορα, και μάλιστα η Αθήνα είναι η πρώτη πόλη εκτός Γαλλίας στην οποία πραγματοποιήθηκε η Γιορτή.

Όλα αυτά τα μουσικά events θα πάρουν σε λίγο τη θέση τους στο συρτάρι των καλοκαιρινών αναμνήσεων. Οι διακοπές τώρα τελείωσαν αλλά σίγουρα οι ωραίες στιγμές όχι... γι'αυτό κι εμείς ατενίζουμε πλέον στο χειμώνα και σας προτείνουμε κάποια clubs και επερχόμενες συναυλίες που πιστεύουμε ότι θα αξίζουν την παρουσία μας! Ειδικότερα:

Yours truly,
Spy

clubs:

οι συναυλίες και μουσικά δρώμενα εν Ελλάδι

Όπως η Ιρλανδία δεν φημίζεται για το γλυκό της κλίμα, η Κίνα για την χαλαρότητα των κατοίκων της, η Σουηδία για τις άσχημες γυναίκες της, έτσι και η Ελλάδα δεν φημίζεται για τις συναυλίες που διοργανώνονται κάθε τόσο... Και φυσικά πάντα με αδικαιολόγητα υψηλές τιμές (εντάξει βρε παιδιά, μακριά είμαστε αλλά δεν έρχεστε και τρεις μέρες ταξίδι πάνω στο γαϊδούρι), σχεδόν πάντα με κάκιστο ήχο, σε χώρους ακατάλληλους για συναυλίες (εξαιρέση το ανανεωμένο Terra Vibe, στη Μαλακάσα).

Τέλος πάντων, τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια έχουμε δει και κάποια αξιόλογα ονόματα. Κι επειδή πρέπει να είμαστε δίκαιοι, φέτος το καλοκαίρι ήταν απ' τα καλύτερα συναυλιακά καλοκαίρια. Κι άλλωστε πως μπορούσε να συμβεί το αντίθετο αφού ο Ιούνιος ξεκίνησε με μια συναυλία που περιμέναμε πολλά χρόνια... Μιλώ για τους "New Order", οι οποίοι εμφανίστηκαν μπροστά σε ένα κατάμεστο από κόσμο χώρο (ειλικρινά, σαρδελοποίηση άνευ προηγουμένου!), στο πλαίσιο του Eject Festival και μας άφησαν με το στόμα ανοικτό, με ένα φανταστικό live ερμηνεύοντας τραγούδια δικά τους αλλά και κάποια από "Joy Division".

Λίγο πριν είχαμε δει τους "Hooverphonic" και τους "Radio 4" οι μεν με ωραία αλλά αρκετά ατμοσφαιρικά κομμάτια, δεν θα πω μας κοίμισαν αλλά μας χαλάρωσαν πιο πολύ από ότι θα έπρεπε, οι δε έπαιξαν πολύ νωρίς, πριν βραδιάσει (ξενέρωμα) αν και ήταν πολύ καλοί. Στην εσωτερική dance σκηνή, σε ένα μεγάλο χώρο, industrial αισθητικής, ό,τι πρέπει για parties δηλαδή, είδα τις "Marsheaux" και δεν ενθουσιάστηκα με τις δύο ελληνίδες, η αλήθεια είναι, και τον Phil Kieran σε ένα αρκετά δεμένο dj set. Τους υπόλοιπους ("Vitalic", "Miss Kittin", James Lavelle) δεν τους είδα, δυστυχώς. Επιφυλάσσομαι!

Το επόμενο μεγάλο event του καλοκαιριού ήταν το Rockwave Festival, σε ένα χώρο ανθρώπινο (επιτέλους) αν και μακριά από την Αθήνα το Terra Vibe Μαλακάσας. Στις 11 Ιουλίου κινήσαμε να δούμε τους "αρχιδούκες" όπως αποκαλούνται οι "Franz Ferdinand" και τι να πω... Μετά από τις σούπερ εμφανίσεις των "Editors" και των "Green on Red" (εκπληκτικό desert rock) η διάθεση του κοινού απογειώθηκε! Ακολούθησαν οι κλασσικοί πια "Dandy Warhols" και μετά βγήκαν οι "αρχιδούκες" που ειλικρινά... ξεσήκωσαν το κοινό! Εκπληκτικοί, δεμένοι μεταξύ τους και ο Kapranos σε μεγάλα κέφια και ρόλο τραγουδιστή-entertainer μας έκανε την παρουσίαση του group στα... ελληνικά (ποι-ο εί -ναι το παι-ντι με την κι-τα-ρα...) και έκλεισε μία τέλεια βραδιά, αποζημιώνοντας με για το περσινό κάζο με τον Marilyn Manson (55 λεπτά live, ακόμη κλαίω τα σαρανταπέντε μου ευρώ) .

Δεν στενοχωριόμαστε όμως που τελείωσε το καλοκαίρι και οι συναυλίες του, γιατί έρχονται εξίσου όμορφα πράγματα... Το μεγαλύτερο γεγονός του Σεπτεμβρίου ήταν η συναυλία των "Pearl Jam" στις 30 του μήνα στο OAKA ένα event που το ελληνικό κοινό περίμενε κοντά στα δέκα χρόνια, μιας και το group ήταν στο πικ του αρχές του 1990, αλλά τέλος πάντων, άντε με το καλό και οι "Red Hot Chili Peppers" σε καμιά δεκαπενταετία με μαγκούρες και πι, έτσι για να κεφάρουμε. Ενδιαφέρουσα επίσης ήταν και η συναυλία του Nick Cave σόλο αυτή τη φορά και όχι με το συγκρότημα που συνήθως τον συνοδεύει, τους "Bad Seeds", στο θέατρο Λυκαβηττού στις 22 Σεπτεμβρίου. Όποιος είχε χρόνο να περάσει από τον πολυχώρο (ο θεός να τον κάνει, αλλά τέλος πάντων, ας όψεται η αφαιρετική industrial αισθητική) Bios, θα είδε διάφορα ψαγμένα και άκρως ενδιαφέροντα δρώμενα, προσανατολισμένα πιο πολύ σε ηλεκτρονικούς, πειραματικούς ήχους και εικόνες, και στις 29 Σεπτεμβρίου ένα surprise live για εορτασμό των τριών χρόνων λειτουργίας του. Τον Οκτώβρη, εκτός από τις βραδιές jazz που συνεχίζονταν κάθε Τετάρτη στο Citylink, μέχρι τις 11 του μηνός, κάτι άλλο που να αξίζει προσοχής δεν συμβαίνει, εκτός από κάποιους dj στο Bios και τους "Faust" στο Underworld. Ανακοινώθηκαν όμως τα ονόματα των "Kaiser Chiefs", των Άγγλων από το Leeds, που με τον new wave rock ήχο τους και παρέα με μερικά άλλα συγκροτήματα έδωσαν ελπίδα σε μία alternative σκηνή που έπνεε τα λούσθια, και των καταξιωμένων πια "Tool" στο χώρο του πιο σκληροπυρηνικού rock, για τον Δεκέμβρη, που απ' ό,τι φαίνεται θα είναι ένας μήνας γεμάτος συναυλίες!

Ευαγγελία Πανταζοπούλου

Στις 6 Οκτωβρίου το Half Note Jazz Club (Τριβωνιανού 17, Μετς) άνοιξε τις πόρτες του για να υποδεχτεί για 29η χρονιά τους φίλους της τζαζ και της καλής μουσικής. Αυτό το χειμώνα θα έχουμε την ευκαιρία να ακούσουμε στον φιλόξενο αυτό χώρο με την άρτια ακουστική τους Groove Collective από το Brooklyn με μοναδικό dance & acid jazz fusion, τον ανεπανάληπτο funky τρομπονίστα Fred Wesley (για χρόνια συνεργάτης του James Brown), τα χάλκινα του Markonic απ' τις ταινίες του Kusturica καθώς και δεκάδες άλλους καλλιτέχνες και performer.

Ξανάνοιξε από τα μέσα περίπου του Οκτώβρη και ο χώρος του Decadence (Βουλγαροκτόνου 69 & Πουλχερίας 2, Λόφος Στρεφη). Το Decadence Club κατεβαίνει στο Down Decadence και ανεβάζει τα decibel σαν μια απρόβλεπτη disco που θα ενώσει το dance rock με τη disco και το ρεμπέτικο αφού από τα πρωτοποριακά αφιερώματα στον Βασίλη Τσιτσάνη και τον Μάνο Χατζιδάκη η νέα τάση του είναι να αναμινύει τον Elvis Priskey με τους Ramones, τους Doors, τους Killers και τον Μανώλη Χιώτη! Το Decadence Bar θα χαμηλώσει τις μουσικές του εντάσεις. Θα είναι στην πραγματικότητα εφτά διαφορετικά μπαρ με διαφορετικό ύφος κάθε μέρα και δύο αφιερώματα την ημέρα σε "ψαγμένες" μουσικές, μελωδικά τραγούδια και την βασική πρόθεση να ενώσει το παρελθόν με τον μέλλον, την τζαζ με το κλασσικό και νέο rock, την μαύρη μουσική με τη νέα έκρηξη της βρετανικής σκηνής και την electronica με απίστευτα κομμάτια από παντού.

Η μουσική "βάση" στο One Happy Cloud (Αριστοφάνους 12, Ψυρρή) είναι η jazz στις πιο σύγχρονες και χορευτικές- εκδοχές της: jazz house, acid jazz και deep house. Το team των resident dj είναι το εξής: Τις Κυριακές τις κονσόλες αναλαμβάνει ο Christo Z, κάθε Δευτέρα τα τραγούδια επιλέγει ο Στέλιος, τις Τρίτες είναι η μέρα των guest, ενώ κάθε Τετάρτη απολαμβάνετε τον Salvatore. Τις Πέμπτες, ο Αντώνης Ζυμαράκης φορά τα ακουστικά του συνεχίζοντας στο ίδιο χορευτικό jazzy μοτίβο, ενώ οι Παρασκευές ανήκουν στον dj Tony, ο οποίος με τη συνοδεία του Abo φτιάχνει ένα live event με κρουστά (bongos και τυμπάνες), το οποίο αξίζει να ζήσετε από κοντά. Τα Σάββατα, τέλος, ο Mark Stephenson, γνωστότερος ως Culture Mark, καταλαμβάνει τα πλατό του μαγαζιού δημιουργώντας το απόλυτο βραδινό soundtrack.

Αυτά έχω να σας πω λοιπόν.. the choice is yours!!
Α! και προσοχή party animals μην πάρουν τα μυαλά σας αέρα και αρχίσετε να παραμελείτε τις ακαδημαϊκές σας υποχρεώσεις, γιατί θέλουμε πάντα να διαπρέπετε...
Τα λέμε πάλι στο επόμενο τεύχος, με ακόμη πιο χειμερινά μουσικά νέα. Μέχρι τότε "Carpe Diem", αλλά και τη νύχτα! Ξέρετε εσείς...

